

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 450 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
2. decembar 2011.

NEVIDLJIVI OBRUČ

★ **DOK HOLIDEJ** ★

450

Frenk Larami

NEVIDLJIVI OBRUČ

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 450

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

THE INVISIBLE HOOP

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 23. XI 2011.

Tržište: 2. XII 2011.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – THE INVISIBLE HOOP

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

U dnevnoj sobi lovačke kuće nastao je kaos. Izgledalo je kao da su svi prisutni pomahnitali, kao da je svako svakog hteo da ubije. Pucnji su praštali, a noževi sevali. Povici su odjekivali, a prozorska okna se razletala na sve strane. Vrata se otvoriše naglo, a strujanje vazduha ugasilo je poslednje četiri sveće.

Onda je nastala pritiskujuća tišina. Na jelenskim kožama koje su ovde služile kao zastirke, ležala su nepomično tri čoveka. Mesečina koja je prodirala kroz prozor osvetljavala je ukočeno lice Krisa Del Vekia.

Iz mračnog ugla između teškog hrastovog ormana i kožne sofe pojavila se vitka prilika. Bila je to Alesandra Del Vekio. Haljina joj je bila pretvorena u dronjke.

– Bože moj, pa on je mrtav! – procedila je užasnuta. – Brede, znaš li ti šta to znači? On je mrtav, Brede! Šta ćemo sada činiti?

Bred je upravo okrenuo ostalu dvojicu na leđa. Lagano se uspravio. Stajao je u mraku, na mestu do kojeg nije dopirala mesečeva svetlost. Od Alesandre ga je odvajalo samo tri koraka. Između njih je ležao Kris Del Vekio.

– I ova dvojica su mrtvi! – kazao je Bred žustro. – Objasnićemo kako se

sve to odigralo. Niko nas ne može okriviti za ubistvo. Oboje smo reagovali u nužnoj samoodbrani.

Alesandra je energično odmahivala glavom.

– Nije to baš tako jednostavno, Brede – tvrdila je uzbuđeno. – Ti nipošto nisi bio prisutan ovom događaju. U protivnom bi svi tvrdili da smo nas dvoje zajednički planirali ubistvo. Ne smeš biti upleten u tu stvar, Brede. Ni po koju cenu! Inače ti ne ginu vešala!

– A ti?

– Meni se neće dogoditi ništa. Zašto bih ja došla na pomisao da ubijem svog strica?

– A nasledstvo, Alesandra?

– Njega mi niko ne može osporiti, imam pravo na njega!

– Ako tebe osude za ubistvo strica, drugi će se dokopati tvog novca.

Približila se osvetljenom delu prostorije. Nekoliko krpica nije baš mnogo pokrivalo njeno telo. Bio je to očaravajući prizor, ali time sada Bred nije bio okupljen. Bio je iskusan čovek i znao tačno šta je ovde bilo u igri. Alesandra, međutim, to nije shvatila.

– Baš zbog toga što sada mogu slobodno raspolagati svojim nasledstvom, niko se neće usuditi ni da me „ogrebe” – tvrdila je Alesandra. – Ti očigledno

nemaš pojma šta znači imati u zaleđu nekoliko miliona.

– A ti očigledno pogrešno ocenjuješ naše pravosuđe – tvrdio je Bred Barens.

– Naši sudovi postupaju podjednako sa svakim ako je reč o ubistvu. Shvati to već jednom, Alesandra! Ti se nalaziš u prilično nezavidnom položaju!

– Ali ja ne snosim ni najmanju krivicu za ono što se ovde odigralo! – vikala je gnevno. – Prestani već jednom da crtaš đavola na zidu. Nas dvoje uopšte nismo krivi za smrt ovih ljudi. I ti to znaš!

– Ali mi nemamo nikakvih dokaza, draga! – uveravao je Bred. – Činjenica je da su tvoj stric i ova dvojica mrtvi, oni sa kojima si krenula zajedno u lov u ovu lovačku kuću. Nas dvoje smo upravo ovu kolibu naznačili kao mesto našeg sastanka. Podsetiću te, trebalo je da deluje kao puka slučajnost. Ti si htela da tvog strica i tutora Krisa upoznam na taj način. Trebalo je da izgleda kao slučajan susret. Drugim rečima, trebalo je da izgleda kao da se nas dvoje ne poznajemo već izvesno vreme i – volimo! Sve bi se onda razvijalo na najbolji način, naravno, pod pretpostavkom da je naš plan uspeo. Verovatno bi mi uspelo da se sprijateljim sa Krisom Del Vekiom i ubedim ga u to da me prihvati kao tvog budućeg supruga. Verovatno me ne bi, kao sve dosadašnje momke, posmatrao samo kao lovca na nasledstvo. Kažem da bismo možda dobili njegovu saglasnost koja nam je neophodna jer još nisi punoletna. Istina, kao tvoj tutor i stric, mogao nam je zajednički put posuti teškim kamenjem.

Uostalom, poznato je da su vaši odnosi veoma napeti. O tome se govorka već duže vreme. Zbog toga se lako može roditi sumnja da si ti stvari „sredila” po kratkom postupku jer više nisi mogla izdržati pritisak. Došlo je po ko zna koji put do oštre rasprave između vas, a onda si, recimo, nahuškala dvojicu lovaca na njega. On se branio i uspelo mu je, opet recimo, da ih ubije obojicu. Ali i ti si imala revolver, Alesandra! Ti si strica ubila hladnokrvno! Govorim ti sve ovo da bi shvatila kakva sumnja može pasti na tebe.

– Da, moglo bi se posumnjati na mene – prihvatila je. – To je upravo razlog zbog kojeg ti treba da iščezneš što pre. Ima ljudi, njih nekoliko, koji znaju za naše ljubavne odnose. Ako se sazna da si bio prisutan, smatraće to zaverom nas dvoje. Tada bi teško neko mogao poverovati da je bilo onako kako jeste... Ako ja budem, ne pominjući tebe, ispričala približno kako je bilo, svako će mi poverovati.

– Da si ti izašla na kraj sa trojicom ljudi i sredila ih? – izrazio je sumnju Bred Barens.

– Bila su samo dvojica – ispravila ga je devojka. – Moj stric je, konačno, bio na mojoj strani kada su me ona dvojica napastvovala. Hteo je silom da ih spreči u tome, pa je došlo do puškanja. Naravno da sam i ja pucala jer sam htela da pomognem svom stricu. Do đavola, Brede, pa to je veoma uverljiva priča!

– Uprkos tome, ljudi će podozrevati.

– Pa neka ih, nek podozrevaju – kazala je gnevno. – Idi sada po svog konja,

Brede. Jaši što brže možeš nazad u Sullivan Siti! Ti ni po koju cenu ne smeš da budeš umešan u ovu stvar. Hajde, pohitaj! Ja ću rano ujutro krenuti na naš ranč. Odande ću poslati glasnika do šerifa u Sullivan Siti. Tada će stvari krenuti redovnim tokom.

Bred Barens je klimnuo glavom.

– Izgleda da si u pravu, Alesandra. To je, zaista, jedina mogućnost. Verovatno nećemo imati još i neočekivanu posetu?

– Ja sa tim čak računam! – kazala je nestrpljivo. – Pre nekoliko dana je Enco nagovestio da bi veoma rado ponovo učestvovao u pravom, velikom lovu. Na tu pomisao došao je sasvim spontano kada je prisustvovao mojim pripremama da provedem nedelju dana u divljini. Kazao je da će stići za nama čim okonča odbranu jednog konjokradice. Radi se o Flojdu, sinu Abe Džeksona.

– Taj pasji sin!? – procedi Bred kroz zube.

– Enco tvrdi da će uspeti da mu izdejstvuje slobodu – promrmlja Alesandra. – Za to mu stari Džekson plaća honorar od 5.000 dolara.

– Ima love, pa može!

– A moj dragi rođak će opet postići uspeh jer je dosta vredan i sposoban advokat.

– Ti misliš da bi se on mogao pojaviti ovde još večeras? Pa skoro je već deset sati!

– Moj rođak je spreman na sva moguća iznenađenja, mislim, ona koje priređuje drugima. Možda uopšte neće doći.

Nije se baš često držao dogovora. Inače je dobar momak!

Lice Breda Barensa se zgrči. Nije voleo da Alesandra hvali druge muškarce jer bi ga obuzimala užasna ljubomora. Čak ni kada se radi o rođacima. Alesandri bi se moglo pripisati sve! Uostalom, slušao je već svakakve priče o njoj.

Alesandra Del Vekio je bila poznata po svojoj vreloj krvi. Već je nekolicini mladih momaka zavrtila mozak i unesrećila ih. No, Bred je pred tom činjenicom najradije zatvarao oči. Uostalom, znao je da mnogi neuspešni i razočarani udvarači znaju da preteraju i izmišljaju. I Bred Barens je bio zaslepljen, jer je bio do ušiju zaljubljen u ovu temperamntnu lepoticu.

Alesandra je obišla stričevo nepomično telo i prišla Bredu. Stavila mu je ruke na ramena.

– Ti, zaista ne možeš da ostaneš, dragi! Veruj mi, bilo bi mi draže da ostaneš, ali to ne možemo dozvoliti ni pored najbolje volje.

Bred Barens je prećutao primedbu koja mu je bila na vrh jezika, a odnosila se na njenog rođaka. Znao je da je on podmukli pasji sin i da mu je jedino stalo do milionskog nasledstva i moći koje to bogatstvo može da donese. Ako bi Alesandra bila uklonjena, optužena za ubistvo, sve bi pripalo Encu! Da kaže tako nešto u ovom trenutku bilo je besmisleno, jer bi Alesandra bila jednostavno gluva za to! Poljubili su se nekoliko puta, a onda je Bred odjahao. Alesandra je izašla pred kolibu i pratila ga pogledom. U glavi su

joj se rojile neprijatne misli. Naravno, vezane za događaje u kolibi. Mučila je činjenica da ona baš u celoj stvari nije bila nedužna...

* * *

Tog dana su od jutra do smiraja jahali kroz planinu. Alesandra, njen stric Kris i dvojica lovaca Rik Malden i Aron Kelok, dvojica iskusnih lovaca na divlje zveri, poznati u celom kraju. Oni su, naravno, uz novčanu naknadu čuvali pašnjake velikih rančera od vukova, kojota i drugih zveri. U kasno popodne su se vratili u kolibu iz koje su svakog jutra kretali u nove poduhvate, u lov po Komanča planinama. Toga dana su ozbiljno desetkovali čopor vukova, pa je Kris do Soto predložio da ovaj lovački uspeh obeleže na lovački način.

To se i dogodilo. Još sat pre nego što se mrak spustio, pojeli su srneće pečenje i popili velike količine vina. Kasnije su se mašili viskija i drugih žestokih pića, kojih je ovde bilo u izobilju. Jer, istini za volju, ovo i nije bila lovačka koliba, nego pre lovački salun, što se za prebogatog Krisa Del Vekia podrazumevalo. Slavlje je održano u velikoj dnevnoj sobi, opremljenoj teškim hrastovim nameštajem, kožnim naslonjačima i krznima životinja prostrtim po podu.

Dvojica lovaca su bili smeli momci, nalik na Indijance. Rik Malden je svirao na mandolini, a onda su naizmenično plesali i raspoloženje je iz časa u čas bivalo sve opuštenije. Čak je i stric Kris pevao sa njima i smeja se. Taj, inače

tako strog i nemilosrdan čovek, pokazao se sada u drugačijem svetlu. Alesandra se radovala tome, uverena da je upravo takvo raspoloženje najpogodnije da ga upozna sa Bredom Barensom, koji je, kao slučajno, trebalo da naiđe.

Alesandra je činila sve da podgreje raspoloženje. Uostalom, ona nikada i nije bila uzdržana niti tužna. Međutim ta dvojica lovaca mora da su pogrešno shvatila njeno ponašanje, kao i njene šaljive dvosmislice. Najednom su postali nametljivi i nasilni. I to na veoma neprijatan način. Pokušali su da Alesandri strgnu odeću, a ona se naravno branila. Kada je njen stric pokušao da se umeša, dobio je žestok udarac pesnicom pa je ostao da leži nepomično. No, to je trajalo samo dvadesetak sekundi, a onda je, urlajući, don Kris dočepao revolver. Od tog trenutka je situacija postala smrtno ozbiljna. Baš u tom času je i Bred Barens stupio u lovačku kolibu.

Svi su pucali, pa i Alesandra, koja je munjevito uspela da se dočepa oružja. Nije, istina, znala da li je pogodila nekoga. U opštem haosu je bilo veoma teško uočiti pojedinosti. Sve se odigralo suviše brzo. Na kraju je mogla još samo da vidi trojicu mrtvih! Tek tada je njen razum počeo da radi mirnije. Shvatila je da smrt njenog strica može imati neprijatne posledice po nju i po Breda Barensa. Zbog toga ga je i naterala da odjaše brzo u Salivan Siti. Htela je da ispriča kako se sve to odigralo, s tim da prećuti Barensovo prisustvo,

kao i činjenicu da je izazivala dvojicu lovaca.

Odjednom su je iz razmišljanja trgnuli pucnji, a zatim prodoran krik. Stajala je kao ukočena, a onda odjurila u spavaću sobu i skinula sa sebe pocepanu odeću. Obukla je lovačko odelo, koje je tog dana i nosila u lov. Nije htela da neko primeti šta se ovde dešavalo pre pucnjave.

II

Enco Del Vekio skloni durbin s očiju koje su ga zbolele od dugog posmatranja lovačke kolibe.

– Prokletstvo! Nije se odvijalo onako kako sam zamislio. Nešto je uskočilo, nešto s čim nisam računao!

Dva jahača s njegove leve i desne strane slegnula su ramenima. Radilo se o hladnim tipovima, škrtim na rečima, koji niti govore mnogo, niti postavljaju pitanja.

– Kako izgledaju stvari sa tog mesta, gazda? – najzad je upitao mršavi Mek Giš.

– Moj stari je pogođen – odgovorio je Enco. – Isto tako i Rajan i Aron, koliko mogu da procenim. Nisu se držali onoga što su obećali. Trebalo je udesiti sve tako da su moja rođaka i moj otac uzajamno jedno drugom oduzeli živote. To je trebalo da posvedoče ona dvojica. Tako smo se sporazumeli, zar ne?

– Da, takav je bio dogovor – potvrdio je bradati Rok Davson. – Kakvu li su to glupost počinila ona dvojica?

– Došao je neki neočekivani posetilac – kazao je Enco ledeno. – Poznajem ga.

On već nekoliko meseci živi u Salivan Sitiju. Čini mi se da vraški dobro poznaje moju malu rođaku. No, o tome do danas nisam imao pojma. Mora da su se dogovorili, s tim da izgleda kao da je slučajno. Zove se Bred Barens!

– Bred Barens! – ponovi Rok Dobson. – On je Pinkertonov čovek, gazda. Najbolje je da ih oboje sredimo!

– Nemoguće! – procedio je Enco odmahujući rukom.

– Ali, gazda, pa ti si hteo da svoju rođaku pošalješ na onaj svet?

– To je trebalo da obave ona dvojica lovaca. Sada moram da bitno izmenim plan. Alesandra će kasnije doći na red. Pazite dobro vas dvojica, uzećete Barena na nišan! Ubijte ga! Samo što nije odjahao, verovatno u pravcu Salivan Sitija. Krenite da biste ga mogli preteći i sačekati!

– Što se ne oženiš Alesandrom, gazda?

– Zbog toga što mi je rođaka.

– Pa to nije zabranjeno, gazda.

– Ona me neće. To mi je već sasvim jasno stavila do znanja. To se vas, uostalom, uopšte ne tiče! Krenite već jednom! Kada vam bude na nišanu, uradite to odmah, po kratkom postupku!

Dvojica plaćenih ubica su stigla do pogodnog mesta između dve stene i izvadila puške iz futrole. Nije trebalo čekati dugo. Čuli su topot kopita a onda se, obasjana mesečinom, ukazala silueta jahača.

– Pusti oružje! Ja ću, nemoj trošiti metke! – kazao je Dobson. Važio je za sigurnog, dobrog strelca. Slučaj je

ipak hteo da metak ne pogodi Barena u srce, nego u rame. U odlučujućem delu sekunde njegov konj je načinio neočekivan pokret kao da ga je nešto uplašilo.

Bred Barens je prvo osetio žestok udarac u gornjem delu tela, a tek onda čuo pucanj. Kao da ga je pogodila neka nevidljiva pesnica. No, pribrao se veoma brzo jer mu nije bio prvi put da se nađe u takvoj situaciji. Izvukao je nogu iz leve uzengije i kliznuo niz telo konja držeći se grčevito za grivu. Strahovao je samo da će ga u potrazi za najpogodnijim skrovištem savladati slabost i da će pasti onesvešćen. Najzad se dočepao pogodnog skrovišta i iz bisaga izvukao potreban pribor za previjanje. I flašu viskija, takođe. Veći deo polio je po rani, a ostatak ispio. Bol je privremeno popustila. Uprkos svemu, bio je siguran da će napadači iz zasede sigurno doći. Ti „vukovi” sasvim izvesno imaju određeni cilj, pa ga neće izgubiti iz vida.

Bred Barens je mislio na Alesandru. Bile su to strašne misli koje nije uspevao da odagna. Devojci je pretila opasnost, kao što je pretila i njemu. Postojalo mu je sve jasnije da noćasnji događaji nisu bili slučajni. Komadići su se sastavljali u celovitu sliku. Uspeo je u mislima da ih spoji. To je Bred naučio još dok je radio za poznatu detektivsku agenciju „Pinkerton”.

Alesandra je spustila pušku kada je prepoznala jahača koji je izranjao iz

mraka. Na mesečini je mogla raspoznati lice.

– Enco! – uzviknula je s olakšanjem. – Sreća da si došao. Molila sam se da tako bude!

Enco Del Vekio je skočio iz sedla i uzeo je u naručje.

– Čuo sam pucnje – kazao je zabrinuto. – Šta se dogodilo, Sendi? Gde su ostali?

Alesandra se odvojila od njega i pokazala prema kolibi.

– Kaži nešto, zar ti se oduzela moć govora?

– Pođi sa mnom, Enco!

Stigli su u dnevnu sobu. Enco klonu na kolena pored tela svog oca. Delovao je potreseno. Kao da nije mogao da shvati i prihvati istinu.

– Bože moj! – šaputao je. – Bože moj! – bilo je to sve što je izustio. Delovao je kao čovek koji je izgubio razum zbog bola. Alesandra je čekala ćutke. Bila je uverena da reči utehe sada ne bi bile primerene.

Enco se tek posle nekoliko dugih minuta okrenuo prema njoj – Zašto Sendi, zbog čega? – prošaputao je.

Oslovljavao ju je sa Sendi, a osim njega samo ju je tako zvao njegov otac. Za sve ostale je bila Alesandra. Na taj način se u odnosima između porodice Del Vekio i ostalih smrtnika uspostavljala distanca. Oni su veoma mnogo držali do svog plemićkog porekla. Zbog toga je u osnovi i bilo nemoguće da se uda za Breda Barensa. Da se uda za sasvim običnog čoveka, takoreći, nepisani zakon!

– Zbog čega, Sendi? – pitao je ponovo jer je devojka ćutala i dalje. – Imaš li neko objašnjenje?

Odmahnula je glavom. Encovo dobro odglumljeno stanje očajanja i žalosti prešlo je i na nju. Oči su joj bile pune suza.

– Proslavljali smo današnji lov jer je bio uspешan – šaputala je. – Tvoj otac je povremeno umeo da popije malo više. Ovde se baš izdašno nalivalo. Smejalo se, pilo i pevalo. Onda su odjednom Rik i Aron zajedno poludeli. Hteli su sasvim izvesno da me obore na leđa. To je stricu Krisu bilo previše. I sâm znaš kakav je postajao kada se razbesni. Prvo im je pretio samo rečima, a onda se mašio revolvera. To... – zaječala je i pokrila lice rukama. – O bože, Enco, bilo je užasno... Ne mogu da se setim pojedinosti. Za sada samo praska i pucnja. Ne, samo pucnja... Jedan od njih je skinuo opasač. Da, to je bio Rik. On je svirao mandolinu. Odjednom mu se u ruci stvorio nož. Toga još mogu da se setim.

Enco se uspravi. Gledao je svoju rođaku nekako mračno.

– A ti, Sendi? Šta si ti radila?

– Ja sam se bacila u najbliži zaklon. Ovde iza sofe. Tek kada je nastupila tišina, izašla sam iz zaklona i tada ih videla kako leže. Sva trojica...

Ponovo je zaječala. I ona je svoju ulogu odigrala odlično. To je izgleda bila porodični dar.

– Čuo sam i druge pucnje! – kazao je Enco. – Bio sam odavde udaljen jednu milju ili čak manje. Mora da su dolazili

iz pravca juga. Imaš li pojma šta bi to moglo da znači?

Naravno, u pitanju se osećao vrebajući prizvuk, ali je to Alesandri promaklo.

– Ne, ne znam. I ja sam čula pucanj. Zbog toga sam zgrabila pušku i izašla napolje. Tada si se ti iznenada pojavio, Enco. Šta ti misliš? Da nije možda potera koja je ovde u blizini na tragu razbojnika?

– To bi bilo moguće, Sendi – kazao je. – No, ne možemo se brinuti o tome. Sada imamo dovoljno svojih problema. Prvo mi je potrebno jedno piće. Poslaću ljude napolje. Razmislićemo kako da sve ovo objasnimo. Moramo to javiti šerifu!

– To je jasno!

Alesandra je mislila na Breda Barena i kolebala se da li da sve poveri svom rođaku. Možda je to bolje? Enco je, sa svoje strane očekivao takvo priznanje, primetivši da se ona koleba zbog nečega. Istovremeno se pitao da li su dvojica njegovih ubica obavila posao. Veoma je strahovao od toga da je Breda Barenu možda uspelo da umačne. Ta neizvesnost mu je kidala nerve. Napet, u tom razmišljanju, natočio je još jedan viski. Pogled mu je odlutao do Alesandrine pripijene lovačke bluze i želja ga je obuzimala. Najradije bi je bacio na postelju. Znao je veoma dobro kakvu vatru nosi u svom telu ta, još uvek maloletna, lepotica. To je prvi put okusio u ambaru još dok su oboje bili nedorasli. U senu. Za oboje je to bila prva noć avantura te vrste. No, od pre godinu dana, stvari su se promenile.

Njihovi putevi su se potpuno razišli od kada su se viđali samo sporadično, budući da je on studirao na istoku jer je hteo da postane advokat. U to vreme je Alesandra upoznala druge mlade ljude. To je Enco saznao od svojih špijuna.

Kada je pre godinu dana ponovo namamio u ambar u seno i uspeo da ostvari svoj cilj, nipošto nije bilo kao nekada kada je za nju to bila samo nepoznata oblast puna tajni i izazova.

Oboje su postali drugačiji. Pre svega Sendi. Odmah je osetio da joj on nije dovoljan. Mora da su postojali drugi koji su joj nudili znatno više i više joj značili. Od tada ga je savladala bezmalo paklena ljubomora. Nikada, naime, nije mogao da podnese da iko bude bolji od njega, bez obzira na kom polju. Od same pomisli da je tako, bivao je bolestan, provodio besane noći. Zbog toga je sada, kada ju je video tako izazovnu i poželjnu, spopao užasan bes. Do đavola s njom, ima i drugih lepih žena! Kada neko ima mnogo novca, ne mora da brine o tome. Da, novac! To je Encu bio sadržaj života. Istina, zarađivao je dobro kao poznat, uspešan advokat, a znao je i druge tajne izvore koji su mu donosili znatno više novca nego njegovim kolegama.

Enco Del Vekio je uspevao da dobije i izgubljene slučajeve i to mu je donelo glas o nepobedivosti. Naravno, ostajala je tajna kako je to uspevao. Šuškaloo se ponešto, ali se ništa nije moglo dokazati. Pored slave, hteo je i da se domogne novca. No, do njega je mogao doći samo preko Alesandrinog leša. Ako nju

isključi iz igre mogao je da vlada ovde kao veliki kralj. Sanjao je o tome da postane jednog dana najmoćniji i najbogatiji čovek u državi.

Na putu za ostvarenje tog cilja nije mu stajala samo Alesandra, nego i njegov rođeni otac. Ali njega sada više nije bilo. Otpao je njegov uticaj, glas strogog, nemilosrdnog ali pravičnog čoveka. Nikada nije dozvolio da i dotakne nasledstvo koje je pripadalo Alesandri. Preuzeo je tutorstvo nad njenim imetkom kada je njegov brat umro od neke podmukle bolesti. Bio je dosledan u tome da sačuva devojčin imetak.

Ta prokleta doslednost! To ga je činilo neomiljenim i kod Alesandre. Jednostavno, gotovo spartanski život je bio njegov ideal, ako se izuzme malobrojno veselo opijanje i zabava. On bi sigurno i posle Alesandrinog punoletstva smatrao svojom svetom dužnošću da budno pazi na njen imetak i na to da kći njegovog jedinog brata ne pođe stranputicom. Alesandra je bila ne samo izuzetno temperamentna nego i lakomislena. Zbog toga je u poslednje vreme između nje i strica dolazilo do čestih i dugih rasprava, pa je Enco i došao na pomisao da to iskoristi.

Da je sve teklo po Encovom planu, njih dvoje bi ležali mrtvi u kolibi, a dva svedoka, lovci, bi dali izjavu da je došlo do užasne svađe između njih dvoje, između strica i bratanice. Osim toga, bilo je još priličan broj drugih osoba koje bi potvrdile da je do toga moralo doći. U to bi se svako mogao mirno zakleti bez straha da će počinuti krivokletstvo. Ali

sve se odigralo drugačije. Zbog onog pasjeg sina Breda Barena! Gde li je on sada? Da mu nije uspelo da umakne dvojici okorelih plaćenih ubica?

– Znaš, Sendi, muči me nešto... – kazao je ne dovršivši misao.

– Šta to, Enco? Zbog čega ne kažeš sve što misliš? – insistirala je devojkica. – Nas dvoje zaista ne bi trebalo da imamo tajne jedno pred drugim.

– Pa ovaj... – proslovio je najzad Enco, tobož očinski ozbiljno. – Ako baš hoćeš da čuješ, onda izvoli. Ali se ne smeš ljutiti, Sendi. Obećaj mi! Ono što ću ti reći, kazaću kao advokat, a ne kao rođak. Moramo na kratko zaboraviti da smo u srodstvu. To je zbog odnosa sa mojim ocem. Oni nisu bili najbolji, što je mnogim ljudima poznato. U poslednje vreme su između vas veoma često izbijale svađe. Shvataš li sada šta hoću da kažem?

– Shvatam, Enco. Ali kunem ti se da nikada nisam ni pomislila na to da ubijem strica Krisa. Nisam ga volela, to priznajem. Ponekad sam čak i osećala mržnju prema njemu. Ali mi je pomisao na bilo kakvo nasilje bila daleka i strana. Kunem ti se!

Enco se blago osmehnu da bi je umirio i pomilovao je po kosi.

– Verujem ti, Sendi, ali svaki čovek ima neprijatelja. Mogu da zamislim glasine u koje ću najverovatnije i ja biti uvučen...

– Zbog čega, Enco? Pa ti sa tom stvari nemaš baš ništa?

– Jedna devojkica i tri odrasla muškarca!? Posmatraj tu činjenicu iz ugla

jednog muškarca, koji nije prijateljski raspoložen prema tebi. Mogle bi da se ispredaju svakojake priče.

– Neka se raspredaju, Enco!

– Nemoj to uzimati tako olako, rođako! – upozorio je. – Moramo biti opreznici, Sendi!

– Zbog čega strahuješ za sebe, to mi još nisi objasnio, Enco?

– Takođe je poznato da između mene i mog oca nije uvek sijalo sunce. A ja jesam ovde, Sendi! Moramo misliti i na to. Borba protiv glasina je mahom uzaludna. To je žalosna, ali proverena istina.

– Ti ćeš već uspeti da središ stvari na najbolji način, Enco. Ako si za tolike druge uspeo da se izboriš, umećeš to isto i kada su naši interesi u pitanju.

– Mislim da ću... – najednom se trgnuo. – Sendi, šta je sad ovo?...

Devojkica je sledila njegov pogled sve do mesta na kojem se zaustavio. Osetila je kako je podilazi jeza. Kao da joj je ledeni обруč stegao srce. Previdela je nešto. Nije pomišljala na to da još jednom posle svega proveriti ima li izdajničkih tragova. Sada je bilo prekasno. Morala je da pogleda istini u oči.

Imam je, pomislio je Enco likujući.

– Šta je, Enco? – pitala je pokušavajući da deluje opušteno. Nagnuo se nad već osušenu mrlju krvi na svetlom krznu na podu. Na njemu su se jasno videla dva otiska noge, zapravo muških čizama. Enco se lagano uspravio i pogledao svoju rođaku.

– Nisi mi kazala istinu, Sendi! – odmahivao je glavom uz izraz prebaciva-

nja. – Što nisi? Zbog čega si prećutala da si ovde bila sa nekim, da nisi bila sama?

– Ja, ja...

– Ne uzrujavaj se! – umirivao je Enco. – Imala si za to svoje razloge. No, sada bi bilo bolje da govoriš istinu. Mi ćemo ove tragove, naravno, ukloniti. To je bar jasno. Njih šerif Norton ne mora da vidi. Ostaće sve među nama. Ili možda smatraš da ću te ostaviti na cedilu, Sendi? Ma šta se dogodilo, biću uvek uz tebe.

Uzdahnula je duboko i pogledala ga puna zahvalnosti.

– O, Enco, ne znam ni sama zbog čega sam ti to prećutala. Molim te, oprosti mi, bila sam sva van sebe. Nisam htela da te nepotrebno opterećujem. Zbog toga sam mislila da je bolje da ne znaš.

Prišao joj je i spustio ruke na ramena.

– Ne treba da brineš, Sendi. Ono što se ovde zaista odigralo, ostaće naša tajna. Samo mi, molim te, reci ko je to bio.

Alesandra je odjednom osetila olakšanje, ali i iscrpljenost.

– Bio je to Bred Barens – kazala je oklevajući. – Poznaješ li ga?

– Do sada još ne, ali se nadam da ću ga uskoro upoznati – pritom je pomislio da je Barens već mrtav. – Onda ću lakše da okrenem igru u drugom pravcu, draga rođako.

– Dogovorili smo se da dođe ovamo – pričala je. – Bred je došao u trenutku kada su se ona dva lovca bacila na mene. Slučajno baš tada.

– I onda je on naravno pucao, zar ne?

– Da!

– Onda je on slučajno mogao ubiti i mog oca.

– Moglo je biti i tako! – kazala je Alesandra. – A mogla sam ga i ja pogoditi. Ne znam.

– Znači, i ti si pucala?

Devojka je potvrdila. Onda mu je uzbuđeno ispričala, sve kako se i dogodilo.

Enco Del Vekio je pažljivo slušao svoju rođaku i pritom bio uveren da je Bred Barens već stigao u pakao.

III

Bred Barens nije bio u paklu, ali ga nije delilo mnogo od toga. Lebdeo je negde između sna i jave. Obrisi stenja oko njega činili su mu se kao deo onog sveta u koji je zakoračio. Najednom opazi dve spodobe koje očigledno nisu bile priviđenja, nego gola surova stvarnost. Kada je jedan od njih hteo da podigne pušku i dokrajči Barensa, drugi, lukaviji ubica reče – Štedi olovo, čoveče. Treba prvo da utvrdimo šta imamo protiv Enca u rukama. Možda saznamo nešto od ovog momka. Nešto što bi bilo značajno za nas.

– U pravu si. To nije loša ideja, Rok.

– Nemam poverenja u Enca Del Vekia – promrsi Dobson. – Onaj ko ubije sopstvenog oca, spreman je i na sve drugo.

– Najbolje je da se pretvaramo kao da hoćemo da mu pomognemo. Dobson ga je grubo gurnuo nogom da bi ga okrenuo. Barens je udario pritom ranjenim

ramenom o tle i kriknuo od žestokih bolova.

– Dočepali smo te, Barens! Znali smo da ne možeš umaći!

Bred Barens je znao da mu je odzvonilo, da se radi o minutima i da će ga ovi tipovi ubiti. S mukom se delimično uspravio i naslonio leđima na stenu.

– Slutio sam da će biti tako – kazao je ječeći. – Imate li gutljaj viskija možda?

– Čemu sve ovo? – pitao je Barens pošto je otpio nekoliko gutljaja žestokog pića iz čuture. – Kome je to toliko stalo do mog skalpa?

– Nama dvojici – uzvрати Mek Giš. – Kome bi inače?

– Ne govorite besmislice – promrsi Bred Barens kroz zube. – Zar mislite da mi je nekoliko gutljaja viskija pomutilo razum? Vi uopšte ne izgledate kao drumski razbojnici koji ubijaju nekog za šaku dolara ne misleći više o tome. Budite fer, momci. Znam da je sa mnom gotovo. Ako ne umrem od ove rane, vi ćete me dokrajčiti. To je vezano za novac porodice Del Vekio. Budite iskreni, ja i onako to više nikome ne mogu reći.

Ubice se složiše. Barens je govorio jezikom koji su oni poznavali veoma dobro.

– Dobro si to sagledao, Barens – kazao je Mek Giš. – Raduje me da si uvideo stvari. No, možda te i nećemo ubiti. Još ćemo razmisliti o tome.

– Ja nemam šta da vam ponudim – uzdahnu Barens. – Ako vam je do velike

love, moraćete se i dalje držati te „sotone”.

– To smo i učinili i činićemo i dalje. Ne treba ti govoriti o kom se to čoveku, kojeg nazivaš sotonom, radi.

– Enco Del Vekio – procedi ranjenik. Video je da su obojica klimnula glavom. – Znači, sve je on ovo smislio.

– Plan mu je bio drugačiji. Ali pošto si ti neočekivano naišao, nešto se moralo izmeniti. U stvari, trebalo je da budu mrtvi stari Del Vekio i njegova nećaka. Sada je on kod svoje male nećake i čeka da joj skoči za vrat čim bude saznao da si ti mrtav.

– Zar hoće da je ubije? – upitao je Barens.

– Ne verujem. Ima on druge paklene planove. Suviše je opasno, čak i po njega, da je ubije.

– Shvatam – kazao je Barens sa gorčinom. – Taj prepredeni zlikovac ume veoma vešto ljude da spašava vešala, pa prema tome, ume isto tako i da ih pošalje u ruke dželatuu. Ja sam to slutio, ali mu njegova nećaka veruje slepo. I vas dvojica radite za tako podmuklog tipa. Zar vam to ništa ne znači?

– To nam je posao – odgovorio je Dobson uz hladan osmeh. – Mi još nikada nismo imali tako velikodušnog gazdu kakav je on. On nas bukvalno obasipa „zelembačijma”.

– Sve dok vas ne bude uzeo na nišan – prošaputa Barens. – Zar tu mogućnost niste uračunali?

– Bez brige, mislili smo na sve. Nego, Barens, od tebe teško možemo dobiti bilo šta. Mislili smo, istina, da nam mo-

žeš dati neku zanimljivu ponudu. Ali i sâm si priznao da od tebe ne možemo naslediti ništa. Popij to piće do kraja. Biće ti to poslednje u životu, pa uživaj.

Ranjenik je, videvši u Mek Gišovoj ruci nož, upitao – Zašto ne metkom, nego nožem? Metak bi mi bio draži.

– Metak pravi previše buke! – kazao je Mek Giš smešeći se ledeno.

Rezigniran, pomiren sa sudbinom, Bred Barens odloži flašu. Ruka ubice se podiže i dugo sečivo noža blesnu na mesečini. Jedna reč kao prasak prolomi se tišinom – Stoj!

Mek Giš se nije dao zaustaviti. Srećom, Bred Barens je shvatio situaciju, bacio se u stranu i čuo prvi pucanj. MekGiš kriknu i zanese se. Rok Dobson je munjevito ispalio nekoliko metaka iz svoje „vinčesterke”. Čovek koji je tako neočekivano naišao, ispalio je još jedan metak. Ciljao je kundak Dobsonove puške, ali je metak malo skrenuo s te putanje i odbacio Dobsona do njegovog pajtaša. Sada su obojica ležali zgrčeni jedan uz drugog.

Bred Barens se opet uspravi u sedeći položaj i nasloni leđima na stenu. S nevericom je piljio u visokog čoveka u crnoj odeći koji mu je prilazio lagano. Za Barensa je to bilo nešto kao priviđenje. Međutim, bila je to stvarnost. Poznao je tog čoveka.

Pred njim je stajao Dok Holidej!

* * *

Dok Holidej je bio obučen kao sveštenik. Nosio je šešir širokog oboda i dugi crni haljetak koji je od grla do či-

zama bio zakopčan. Oko vrata je imao belu kragnu kao što je uobičajeno kod sveštenika. Nije nosio revolver. Jedino oružje bila mu je „vinčesterka” koju je ležerno držao u ruci.

Nevoljno se sagnuo nad dvojicu ubica i kratko ih pogledao, a onda se obratio Bredu Barensu.

– Malopredašnji pucanj me je privukao – kazao je. – Tvoja sreća da su na neuobičajen način hteli da te pošalju na onaj svet, Brede. Veoma me interesuje tvoja priča, amigo.

Bred Barens se osećao kao ponovo rođen. Ni traga više od slabosti koja ga je samo nekoliko minuta ranije bila savladala.

– Dok Holidej! – uzviknuo je. – Još uvek ne mogu da verujem. Kako si samo dospeo ovamo? Kako je to moguće?

– Samo mirno, amigo! Krajnje je vreme da ti se rana previje kako treba. Idem po konja.

Holidej se ulogorio na pola milje od ovih stena. Razmišljajući o svemu, on nije imao šta da sebi prebaci. Prvog je ubio da bi spasao prijatelja u neposrednoj smrtnoj opasnosti, a sa drugim se očigledno nije moglo pregovarati, pucao je odmah. Barens mu je bio poznanik i prijatelj. Nije znao šta se ovde zbiva i otkud Bred baš ovde. Ipak, slutio je da svi ti događaji imaju neke veze sa njegovim zadatkom. Zadatkom koji je prihvatio od detektivske agencije i od svog prijatelja Vajata Erpa. Šerifska kancelarija je trebalo da se pozabavi izvesnim advokatom Encom Del Veki-

om po naređenju ministarstva za pravosuđe iz Vašingtona. Taj mladi advokat je uspeo da dobije mnoge naizgled izgubljene procese. Sumnjalo se da su ti uspesi ostvareni ne baš zakonskim i ispravnim sredstvima. Pre bi se reklo da je u pitanju zavera u koju su umešani mnogi uticajni ljudi, ali je Enco Del Vekio najverovatnije bio centralna tačka oko koje se sve okretalo.

Dok Holidej je trebalo da ispita stvari u ovom kraju, ali veoma oprezno pa mu je zbog toga preporučeno da se preruši u sveštenika, obzirom da se Enco Del Vekio predstavljao, kao izuzetno pobožan čovek koji namerava da u Sullivan Sitiju izgradi crkvu i zaposli sveštenika. Tako prerušen, Holidej bi, prema tome, imao najbolje šanse da mu se približi i da najlakše vidi šta se u ovoj oblasti oko Sullivan Sitija događa ispod naizgled mirne svakodnevice.

Uostalom, zašto ne za promenu jednom i kao sveštenik? Dok Holidej je bio u ovoj odeći tek četiri dana i morao je svake večeri tamo gde je noćivao da pere svoje krute bele kragne. Za svaki slučaj imao je i nekoliko rezervnih u svom prtljagu. Moglo bi se čak reći da se oseća baš dobro u toj novoj ulozi. Pustio je bradu koja mu je donekle izmenila lik i pribavila mu više uvažavanja. Uostalom, svuda su ga primali ljubazno, iako istina, i sa prikrivenom porugom, što njemu uopšte nije smetalo.

Sada se nalazio na Del Vekiovoj zemlji, ogromnom prostranstvu od nekoliko stotina kvadratnih metara u čijem

središtu se nalazio jedan od najvećih rančeva u Teksasu. U stvari, Dok Holidej je još prethodne večeri nameravao da stigne u grad Sullivan Siti na obali Rio Grande, međutim, dan je bio izuzetno lep pa je proveo nekoliko sati na obali jednog potoka plivajući i uživajući u netaknutoj prirodi. Nije mu se preterano žurilo. Mogao je i dan kasnije da stigne u Sullivan Siti.

Dogodilo se, međutim, drugačije. Pitao se da li će moći još neko vreme da uživa u novoj ulozi sveštenika. Šanse baš i nisu bile velike. Kada se vratio sa konjem, Bred Barens je bio zaspao. Smešio se u snu što je ukazivalo na činjenicu da sanja nešto lepo. Dok ga nije budio nego je lagano i pažljivo očistio ranu i stavio zavoj. Naravno, već pri prvom dodiru se Bred probudio, ali je hrabro ćutao sve vreme.

– Tako, a sad mi možeš ispričati tu priču, amigo – kazao je Dok. – Samo ukratko, veoma sam nestrpljiv.

Bred Barens je to zaista obavio kratko i sažeto.

– Sada znaš koliko i ja – kazao je na kraju. – Hteo bih da znam zbog čega si naprasno postao sveštenik?

– Nas dvojica u ovom kraju imamo zajedničkog „prijatelja” – odgovorio je Dok. – Kakvih sve slučajnosti ima, Brede. Znaš, ima i drugih ljudi koji se interesuju za Enca Del Vekia.

– I zbog toga si se ti prerušio u sveštenika? – pitao je Barens odmahujući glavom. – Postoji li za to neki naročiti razlog?

Holidej je nabrao čelo.

– Zar nije tačno da se Enco Del Vekio rado predstavlja kao dobar hrišćanin?

– O da, na to uopšte nisam pomišljao. Taj pas namerava što pre da se ubaci u politiku. Tíme će početi odmah pošto se bude dokopao Alesandrinih miliona.

– Barens sklopi oči. Na njemu se videlo da će mu biti potrebna bar nekoliko dana da koliko-toliko stane na sopstvene noge.

– Šta ćemo onda, Holideje?

– Ti u svakom slučaju nećeš činiti ništa. Ne bi ni bio u stanju. Ono što ti je sada potrebno su mir i odmor. Odvešću te negde gde ćeš biti na sigurnom.

– Smem li da pitam gde je to?

– Danas po podne sam naišao na pleme Indijanaca – odgovorio je Holidej.

– Ulogorili su se na severu. Radi se o Tano porodici koja trguje grnčarijom, nakitom od kamena i predmetima od pletenog pruća. Neki ljubazni ljudi. Pozvali su me da prenoćim u njihovom logoru.

– Pa zašto onda nisi pristao?

– Bilo je mnogo buva, a osim toga i dve devojke, suviše lepe za mene.

– Zar zaista suviše lepe?

– Da, sasvim ozbiljno. Strahovao sam da se ne zaboravim da sam sveštenik, iako samo privremeno.

– I ti hoćeš tamo da me smestiš? – jeknu Bred.

– Misli na devojke. Tako ćeš veoma brzo zaboraviti i neugodnu stranu boravka.

– Zar tamo nije bilo mladih ljudi?

– Samo jedan, njihov brat. Osim toga, tamo su još majka, otac i deda. Oni će

te sigurno veoma rado prihvatiti kao zeta.

– Ti, izgleda, zaboravljaš da sam ja, moglo bi se reći, veren.

– Mali skok u stranu ima ponekad puno lepote u sebi.

– Ne dolazi u obzir! – kazao je Bred odlučno. – Alesandra me u tom slučaju ne bi ni pogledala.

Dok razvuče usta u skeptičan osmeh.

– Jesi li uopšte siguran da je ona prava žena za tebe?

– Nas dvoje se volimo kao što se to retko događa – tvrdio je Barens ubeđen. – Zar ti to ne veruješ?

– Verovaću tek onda kada budete muž i žena.

– Ti si kockar i revolveraš, Holideje.

– Samo sam iskren, to je sve!

– Zar mi ne želiš sreću?

– Želim ti je svim srcem. Uprkos tome, moraš obema nogama stajati na zemlji, Brede. Alesandra je razmažena, bogata devojka. Kako ja vidim stvari, ti si za nju samo prolazna veza, kratkotrajan zanos. Alesandri je dvadeset godina, a ti si deset godina stariji od nje. Jesi i interesantan, čovek sa mnogo iskustva. Imaš lepe manire i možeš se svuda predstaviti. Sve u svemu si veoma interesantan tip i vraški zgodan pri tome. Bez obzira na to, po mom uverenju, ti si samo prolazni zanos jedne neiskusne devojke.

– Tako neiskusna baš nije, Holideje – uveravao je Bred. – Naprotiv, čak i tebe može da nauči ponešto, siguran sam.

– To me baš raduje!

– Da se nisi usudio, Holideje!

– Ne boj se, čoveče. Ja sam sveštenik, a ne zavodnik. Nego, za mene je tvoja ljubomora prava novost. Dobro si zaražen „boljkom ljubavi”. Ali pustimo sada to, trebalo bi da krenemo da bih te smestio kod Tanosa.

– A šta posle toga? Ne verujem da ćeš tamo zateći ono dvoje.

– U tom slučaju ću odjahati dalje u Salivan Siti i predati ova dva leša šerifu, tvrdeći da sam ih našao.

– A ja sam, naravno, ubica, zar ne?

– Samo privremeno, Brede, samo privremeno. Kasnije će se sve razjasniti.

Bred Barens uzdahnu.

* * *

Pri svetlosti jutarnjeg sunca, jahao je Dok Holidej prema lovačkoj kući. Konji dvojice ubica bili su vezani za njegovo sedlo, a leševi prebačeni popreko preko njihovih konja. Još iz daleka je utvrdio da su Alesandra i Enco još uvek tu, jer je u koralu iza kuće paslo pet konja. Skrenuo je na sebe pažnju glasnim pozivom. Uskoro oboje izađoše iz kolibe. Enco je bio u pantalonama koje je očigledno navukao na brzinu, a Alesandra je na sebi imala laku haljinu takođe obučenu na brzinu. Kosa joj je bila raspuštena i razbarušena, a lice oznojeno.

Bilo mu je odmah bilo jasno šta se dešava. Pomislio je o svom prijatelju da je slep i zanesen i da od svadbe neće biti ništa. Uprkos svemu, blago se osmehnu, izraz koji je poslednjih dana često vežbao pred ogledalom. Bio je uveren da taj blagi osmeh ostavlja snažan utisak i da ga čini uverljivim.

– Dobro jutro – kazao je ljubazno.

– Raduje me da sam naišao na ljudsko biće ovde u ovoj osami. Žao mi je što vas uznemiravam tako rano ujutro, ali me je slučaj doveo ovamo. Vidite i sami da dolazim sa tužnim teretom.

Enco Del Vekio je gledao svoje momke. Padalo mu je teško da se ne oda. Ovo je bio veoma težak udarac od kojeg je tek trebalo da sa oporavi.

– Poznajete li ove ljude? – pitao je Holidej bezazleno. – Našao sam ih na tri milje odavde. Njihovi konji su pasli u blizini. Smatrao sam da mi je dužnost da nesrećnike pokupim i izručim, po mogućnosti, najbližem šerifu. Radi se o ubistvu, pa su za to nadležni čuvari zakona.

– Da, u pravu ste, svešteniče! – kazao je Enco žustro. Onda je odmahnuo glavom. – Ne, ja tu dvojicu ne poznajem. Nisam ih nikada video. Poznaješ li ih ti, Sendi?

Devojka je odmahнула glavom.

– Ako se nastavi ovako, mogli bismo ovde da napravimo groblje – kazala je prilično hladnokrvno. – Da, da, oče, to nisu jedini mrtvac. Ove noći su još trojica izgubila živote. Eno ih leže iza kolibe.

Holidej je glumio potresenost.

– Za ime neba, gospođo, da li je to istina?

– Možete pogledati sami i uveriti se. Dok se pretvarao da je bespomoćan.

– Šta će se sada dogoditi?

– Odnećemo ih sve u Salivan Siti. Treba da obavestimo šerifa. Posle doručka možemo svi da krenemo.

– Ti uopšte ne znaš da li sveštenik nameraća da ide u Salivan Siti, Enco – prekinula ga je devojka. – Možda ima druge namere.

Dok ponovi svoj blagi osmeh i side s konja.

– O ne, gospođo – kazao je. – Ja sam baš krenuo u Salivan Siti. Zapravo je trebalo još sinoć da stignem tamo, ali sam, na žalost, zalutao u planini. Putevi gospodnji su nedokučivi. Možda je on baš tako odredio da nađem ovu dvojicu nesrećnika i da vas ovde upoznam. Nađam se da i vi verujete u Svevišnjeg?

Pitanje je postavio oboma. Klimnuli su glavom potvrdno.

– Oprostite, ja se nisam predstavio – nastavio je Holidej skidajući šešir – Sveštenik Džonatan. Otac Džonatan iz Arizone. Ja sam putujući propovednik i nemam određenu parohiju. Bar ne za sada. Ukoliko Svevišnji to bude hteo, naći ću nekada neko stado, za koje ću stalno biti tu.

– Dozvolite da se i mi predstavimo. Ja sam Lorenzo Del Vekio, a ovo je moja rođaka Alesandra. Raduje nas što smo vas upoznali.

Dok se i dalje smešio.

– Del Vekio. Zar porodici Del Vekio ne pripada najveći deo zemlje u ovom kraju?

– Tačno je, svešteniče. Pred vama stoji jedina naslednica ovog velikog i gordog poseda. Naravno, ovo nije naš dom, nego lovačka kuća koju povremeno koristimo. Prošle noći su se ovde odigrale užasne stvari. Izvolite, uđite,

oče. Ispričaćemo vam sve ako vas bude zanimalo.

– To je, mora biti, užasna priča – uzdahnu Dok pun saučešća. – Ako je moguće, najbolje je da sve ispričate i olakšate srce. To zaista donosi smirenje. Vidim na vašim licima da ni vi ni vaša rođaka niste od silnog uzbuđenja oka sklopili.

Pritom je Dok mislio na nešto drugo, što ovo dvoje nije primetilo. Bili su oboje veoma zbunjeni njegovom pojavom, oboje iz drugih razloga. Holidej je iza kuće položio dva leša kraj trojice ubijenih u kolibi. Zatim je smestio konje i napojio ih. Kada se vratio u kolibu, oboje su bili pristojno odeveni.

Za doručkom, uz kafu koja je oamljujuće mirisala, razgovarali su o svemu.

– Ne bi me čudilo da je to ubistvo vezano za tvog verenika, Alesandra – kazao je Enco. – Nije isključeno da su ga ona dvojica gonila zbog nečega što mi ne znamo. Možda je u pitanju osveta? Možda su to lovci na nagrade, na ljudske glave?

– Bred nije čovek sa poternice – tvrdila je Alesandra.

– Ja to nisam ni tvrdio, Sendi. Samo sam izneo mogućnosti.

Pritom je upitno pogledao sveštenika.

– Koliko sam ja mogao da procenim, u pitanju je bio jedan jedini čovek koji je ovu dvojicu sačekao i ubio u udoljici. Kada ih je ubio, odjahao je dalje.

– U kom pravcu? – upitao je Enco neustrašljivo.

– Napustio je dolinu u pravcu juga – kazao je Holidej. – To je sve što sam mogao da ocenim iz tragova u travi. Ja, znate, nisam baš neki čitač tragova.

– Smeo bih se čak kladiti da je u pitanju tvoj verenik, Alesandra. No to ću saznati veoma brzo. Sada ću najkraćim putem odjahati u Salivan Siti. Hoću da saznam šta se ovde zbiva. Petorica mrtvih u jednoj jedinoj noći! To nije normalno!

– Pa šta s tim ako je Bred i ubio onu dvojicu? Zar mi i bez toga nemamo dovoljno svojih briga? – pitala je Alesandra. – Zar se to nas uopšte tiče, Enco?

– Ja prosto ne mogu da poverujem da to sve nije međusobno povezano, da se može posmatrati izdvojeno – kazao je Enco ledenim glasom. – U središtu svih tih povezanih zbivanja stoji tvoj „divni” verenik.

– Enco, molim te, nemoj tako!

– Meni to ne pada lako, Sendi – kazao je Enco pošto se malo smirio. – Nema nikakvog smisla da sada zaobilazimo neke činjenice. Veruj mi! Kao advokat imam veliko iskustvo i tako mogu da sagledam najprikrivenije motive nekog zločina. Dobro, ti voliš Breda Barena, ali ako se moje sumnje potvrde, ti ćeš ga se uskoro odreći. Sve što se u ovoj noći zbilo, miriše na dobro smišljen veliki zločinački poduhvat. Gotovo sam ubeđen da je taj čovek bacio oko samo na tvoje milione. On...

– Enco, to nije istina! – vikala je devojka.

– Ja ću to saznati uskoro. Promenićemo naš plan što je veoma važno. Ja ću

sâm odjahati u Salivan Siti. Obavešću šerifa i sakupiti obaveštenja o bivšem Pinkertovom detektivu, Bredu Baren-su. Imam dovoljno mogućnosti da saznam sve o tom zagonetnom čoveku.

Holidej je činio veliki napor da izgleda kao neko ko ne shvata o čemu je reč, iako mu je bila poznata svaka pojedinost.

Alesandra je spustila laktove na sto i zaronila lice u šake.

– Bože moj! Ako bi to bila istina...

– Onda si ipak u poslednjem trenutku spašena od najvećeg promašaja u životu, Sendi! – rekao je Enco blago i stupio joj iza leđa spustivši ruke na njena ramena. – Tebi nema ko šta da prebacuje, draga rođako. Nemoj time lupati glavu.

– Možda si dosta u pravu, Enco! – je knula je. – Ti ćeš, dakle, odjahati sada do grada. No, šta će se desiti sa ubijenim ljudima?

I o tome je Enco Del Vekio već razmišljao. Odgovorio je bez oklevanja.

– Za sada ćemo ih ostaviti ovde. Sada ne smemo ni u kom slučaju gubiti vreme. Važno je da saznamo šta se dogodilo sa Bredom Barensom, to jest, gde je on. Osim toga, kao advokat sam dužan da učinim sve da se noćasnja ubistva razjasne.

– Ti već govoriš o ubistvu, Enco.

– U dva poslednja slučaja je to garantovano i bilo. Što se nas ovde tiče, neću još da donosim nikakav zaključak. Ali ako bi se moje pretpostavke potvrdile, onda je ovo najinteresantniji i najzavršeniji lanac ubistava sa određenim

ciljem. Sve mi se čini da je sve ovo unapred i izdaleka pripremano, ali da nije teklo onako kako je zamišljeno iz nepoznatih razloga. No, sve ću ja to saznati. U to se ja najbolje razumem.

Kazao je to krajnje samouvereno i nadmeno. U suštini i jeste bilo onako kako je on iznosio, samo što je sve pripisao drugoj osobi. Obratio se svešteniku – Oče, imam jednu molbu.

– Samo „svešteniče“! – kazao je Holidej uz osmeh. – Moram vas uputiti u taj detalj da sutra ne ispadne da sam se kitio tuđim perjem. Ja sam takozvani, propovednik s bisagama. Čovek, jedan od mnogih, koji sledi svoj unutrašnji glas i na svoju ruku sledi zadatak da širi jevandjelje.

– U redu, svešteniče – prihvatio je Enco. – Smem li vas stoga zamoliti za uslugu?

– Naravno. Nadam se da vam zaista mogu biti od pomoći.

– Kao što ste mogli zaključiti iz našeg razgovora, svešteniče, ovde se radi o rasvetljavanju velikog zločina. Ja sam, ne samo ožalošćen, nego i advokat. Naravno treba odmah da odjašem, da ne gubim vreme. Osim toga bolje je u Salivan Sitiju ne skretati suviše pažnje time što ćemo svi ući u grad sa pet leševa.

– Shvatio sam, mister Del Vekio. Ja bi trebalo da ostanem ovde sa vašom nećakom i sačekam da se vi vratite.

– Ne baš to. Bilo bi mi draže kada biste sa Alesandrom odjahali na njen ranč. Vi ćete najbolje brinuti o njoj, a na ranču će ona biti najsigurnija.

– Zar sam u opasnosti?

– Ja strahujem od otmice – rekao je Enco. – Moramo sada računati sa svim što se može motati po „zločinačkom mozgu“. Učini mi uslugu i odjaši sa sveštenikom kući. I za tebe je bolje da ne moraš misliti o užasu kroz koji si prošla.

– U pravu si, Enco – prihvatila je Aleksandra. – Radi se samo još o tome da li će otac Džonatan pristati da me prati.

Oboje su pogledali upitno u čoveka u crnoj odori.

– Ja imam svo vreme ovog sveta na raspolaganju – tvrdio je. – Nisam, međutim, siguran da predstavljam pravu zaštitu jednoj gospođici.

Enco je odmahnuo glavom.

– Varate se, svešteniče – tvrdio je Enco. – Vi možda i niste borac, iako delujete snažno i odlučno. Gotovo sam siguran da se nećete naći u neprilici i oklevati ako budete u situaciji da se branite i fizički. Da li ste ikada bili napadnuti od kada nosite propovedničku odeću?

– U pravu ste – složio se Holidej.

– Pitam se samo da li bezočni otmičari devojaka imaju dužno strahopoštovanje prema ovoj crnoj odeždi?

– Nemojte brinuti, svešteniče. Neće se dogoditi ništa.

U to je bio ubeđen i Holidej. No, morao je da glumi do kraja i ne prihvati pratnju bez rezerve da se ne bi pomislilo kako jedva čeka da ostane nasamo sa Alesandrom Del Vekio. To će mu omogućiti da dugo razgovara s devojkom i stekne o njoj potpuniju predstavu.

„Sveštenik” Holidej je nameravao da do kraja ostane veran ulozi koju je preuzeo.

– Hvala vam, svešteniče! – kazao je i pritom već smislio kako da nastavi dalje. Treba da se dočepa Breda Barena. Ako mu živ padne u šake, prinudiće ga da prizna, a ukoliko bude mrtav, za čas će sakupiti nekoliko svedoka koji će se zakleti da je sve priznao na samrti. Ništa jednostavnije nije postojalo za Lorenca Del Vekia!

IV

Alesandra i Dok su jahali kroz planine u pravcu severa. Ona je bila devojk vrele krvi što njeno ćutanje nije uspelo da prikrije.

Govorio je veoma malo sa njom i prepuštio je njenim mislima. Preuranjena pitanja bi je mogla učiniti podozrivom i sumnjičavom. Pola sata kasnije je Alesandra odjednom naglo zaustavila svoju kobilu. Dokov koščati konj se sudario sa rasnom kobilom. Obe životinje su zarzale, a onda mirno zastale jedna uz drugu i njušile se.

– Čudim se, svešteniče – kazala je devojk prilično žustro.

Holidej se osmehnuo.

– Šta je posredi, mis?

– Čekam vaša pitanja, svešteniče. Zar vas ne zanima šta se prošle noći dogodilo?

– Interesuje me, kako da ne. Ali nije dolično čoveku mog poziva da bude radoznao. Rado bih saslušao ako želite da mi to ispričate, gospođice.

– Oslovljavajte me imenom, svešteniče! Mislim da je ljudima vašeg poziva to i običaj. Pa vi najčešće oslovljavate ljude sa „sine moj” ili „kćeri moja”. Ne morate u mom slučaju da pravite izuze tak zbog toga što sam veoma bogata.

– Nisam nikada savijao glavu niti padao na kolena pred prezrenim blagom ovog sveta. Mene interesuje samo šta ste vi, Alesandra, a ne ono šta imate.

– Vi ste najčudniji sveštenik kojeg sam ikada srela.

– Zbog čega to?

– Smem li da budem sasvim otvorena, svešteniče?

– Svakako. Ne činite od svog srca rudnik tajni.

– Kada vas pogledam, osetim telesni nemir. Moram vam to reći, ne mogu drugačije! Shvatite li šta hoću da kažem, svešteniče? Vi na mene ne ostavljate utisak sveštenog lica, već muškarca. I to muškarac koji vraški dobro izleda.

– To je prijatno čuti.

– To nije dodvoravanje, svešteniče. Govorim vam sasvim iskreno. Vi na mene delujete strahovito snažno. Nešto zrači iz vas. I to još od prvog trenutka kada sam vas ugledala. Već tada sam pomislila da biste morali biti moj. Molim vas, nemojte me ismejati. Zar bi bilo nemoguće da se jedan čovek kakav ste vi ponovo okrene ovozemaljskom životu? Pa to bi bilo sasvim prirodno, zar ne?

Holidej se smešio nadajući se da će to delovati blago. Naime, pre nekoliko trenutaka su i njega bile obuzimale iste

takve misli. No, samog sebe je naterao da se pribere. Ničim se, uostalom, do sada nije odao. Tek kada bi Alesandra imala razloga da posumnja u njega, stvari bi se mogle okrenuti. Međutim, to bi Enco sigurno veoma brzo saznao. Bila je to jedna veoma opasna situacija i za Holideja. Opasna, jer je Alesandra slepo i bez ostatka verovala svom rođaku.

– Da – kazao je Holidej. – Tada bi Svevišnji sigurno zatvorio bar jedno oko – kazao je. – Uprkos tome ne verujem da sam ja čovek za vas.

– Ja to mogu sasvim lepo da zamislim. Razmislite o tome, svešteniče. Ja to mislim sasvim ozbiljno.

– Vi izgleda hoćete da me zavedete, Alesandra? No, to ne bi imalo nikakvog smisla. Mislite na to da imate verenika. Ili sam ja to možda pogrešno čuo?

– Ah, ja sam sa Encom govorila o Bredu Barensu. To je tačno, svešteniče. To ime me podseća da sam vam htela ispričati celu priču. Dakle, da počnem. Bred Barens je jedan neverovatno fin i zanimljiv čovek. Izgleda dobro i privlačno, ima pravog iskustva i borac je po prirodi, koji se ne boji ničega. Pre mesec dana otprilike, postao je moj tajni verenik.

Potegla je uzde i poterala konja, a Holidej je držao korak s njom.

– Hoćete da se udate za njega, Alesandra?

Nasmejala se zbunjeno.

– Ah, znate, svešteniče, o tome se prerano i prebrzo govorilo. Ono što ja osećam može se nazvati mladalačkom

lakomislenošću. Zaljubi se, zaklinje na večitu vernost, a onda se svet posle izvesnog vremena gleda drugim očima. Danas zaljubljenost do ušiju, a već sutra se sretne drugi, još privlačniji čovek. To mi je odlika, svešteniče, što sam površna i lepršava. Biti „lakomislen“, je li to veliko zlo?

– Priroda vas je takvom stvorila – uzvratio je Holidej solomonski. – Niko ne može iz svoje kože, Alesandra. Čuvao bih se da bilo koga osuđujem zbog nje-gove prirode.

– Vi ste zaista jedan veoma tolerantan sveštenik.

– Trudim se da život vidim onakvim kakav on jeste. Ali pričajte mi šta se to prošle noći dogodilo. Učinili ste me radoznalim.

Postala je veoma ozbiljna i počela da priča. Držala se istine. Bila je to ista ona priča koju je već čuo od Breda. Nije bilo nikakvih protivrečnosti.

Na neki čudan način, Alesandra nije još došla na pomisao da bi se njen rođak mogao kriti iza svega. Imala je neograničeno poverenje u njega. Kakav će to strašan udarac biti za nju kada jednog dana bude morala da se suoči sa istinom!

Doku je bilo pomalo žao ove devojke. Na kraju je kazala – Ne znam ni sama šta da mislim, svešteniče. Šta ako je Enco zaista u pravu? Zar je moguće da je Bred Barens bacio oko samo na moje milione? Zar je već bio tako čvrsto uveren da ću se udati za njega?

– Ako ništa drugo, mora da je to uobrazilo.

– Ali ja nipošto nisam otišla tako daleko – tvrdila je. – Ja bih ostavila još mnogo vremena bez obzira na sve, pre nego što bih kazala odlučujuće „da”! Osim toga, ni stric Kris ne bi, da se sve ono nije dogodilo, dao tako brzo pristanak. On bi Breda, uverena sam, prihvatio ga kao čoveka, što mi je i bio cilj kada smo se Bred i ja dogovorili da naiđe „kao slučajno”. No, to sam vam već ispričala, svešteniče! Još uvek ne mogu da shvatim zbog čega su se ona dvojica lovaca tako iznenada, neočekivano bacila na mene. Izgledalo je kao da zaista imaju nameru da ubiju mog strica.

– Tada se iznenada tu stvorio Bred Barens – kazao je Dok lagano kao da se trudi da sve poveže i shvati. – Moglo bi se zaista shvatiti da je sve to unapred pripremljeno i povezano.

– Između koga?

– Pa između vas i Breda.

Alesandra je ponovo potegla uzde i gnevno presekla Doka pogledom.

– Zar ozbiljno mislite tako, svešteniče?

– Ja ne – uzvрати Dok. – Ali bi drugi ljudi mogli doći na takvu pomisao.

– To isto je rekao i Enco. Ali mi je obećao da će sve dovesti u red. Znate, on je izvanredan advokat. On je već mnoge izgubljene slučajeve „izvukao iz vatre”!

– On je sigurno pametan čovek. To sam već primetio.

Devojka je klimnula glavom i za neko vreme utonula u misli.

– Da, on je veoma mudar čovek – prozborila je konačno. – Zbog toga i mislim da je u pravu u onome što je kazao. Po mom mišljenju, niko nije mogao da vreba onu dvojicu. Mislim, niko drugi osim Breda. Možda su ipak oni čekali njega da ga pitaju kako je sve prošlo. Iz nekih razloga je zatim izbila svađa i... Rekavši to, počela je da odmahuje glavom. – O bože, ne znam ni sama. Što više o tome razmišljam, sve sam zbunjnjenija.

– Teško je sve to sagledati – kazao je Dok. – Jedno znam pouzdano, a to je da ste vi nedužni, Alesandra.

– A šta mislite o Bredu?

– Znam premalo da bih donosio bilo kakav zaključak. Morate jednostavno sačekati da se stvari raspletu. Kad-tad istina mora izbiti na videlo, a onda će svet za vas izgledati drugačije.

– Hvala, svešteniče – uzdahnula je Alesandra. – Znate, poslednjih sati nisam mogla da odagnam osećanje da će moj rođak Enco pomisliti da ja imam neke veze sa smrću mog strica.

– Enco vam želi dobro, Alesandra – kazao je Dok, iako je mislio drugačije. Samo, nije još bio trenutak da o tome govori. – On hoće da vas zaštiti, pa zbog toga uzima sve u obzir što bi ljudi mogli pomisliti o vama.

Videlo se da je odahnula sa olakšanjem.

– Da, oče Džonatane, valjda je tako.

Ponovo su ćuteći jahali jedno uz drugo. Svaki put kada bi je Holidej samo dodirnuo pogledom, osetio je želju koja je u njemu bujala kao biljka na proleć-

noj kiši. Nije baš bilo lako ostati miran. No kad-tad će verovatno moći da bude pravi Dok Holidej. Računao je s tim da će mu biti potrebno nekoliko dana da raskrinka Enca. Magla koja ga je obavijala i krila nije mogla biti tako gusta i večna.

Podne se bližilo. Ponovo su jahali kroz zelenu dolinu u kojoj je priroda bila još neđirnuta.

– Predlažem da pored potoka napravimo kratak predah – kazala je Aleksandra. – To će i konjima činiti dobro. Kada stignemo na moj ranč, pokloniću vam jednog od svojih konja, svešteniče. Vaše kljuse već odavno nije u najboljim godinama. Pravo je čudo kako uopšte izdržava ovako naporan put.

– On je baš žilav i otporan – kazao je Dok. – Istina, nije baš brz, ali je veoma otporan. Imam ga već pet godina.

– Znači li to da ga se ne biste rado odrekli, svešteniče?

– Ne baš rado. Koliko je udaljen vaš ranč?

– Pa, bićemo tamo do večeras. Naravno, ako se u međuvremenu ne dogodi ništa.

– Sva ova zemlja pripada vama!? Divna zemlja. Ovde bi čovek mogao da provede ceo život.

– To i vi možete, svešteniče, mislite na moju ponudu!

Sjahali su kraj potoka, a konji pohitali da se napoje.

– Sada čeznem za jednim osvežavajućim kupanjem – pritom se izvila tako da su joj grudi bezmalo probile tanku tkaninu bluze. – Vi se možete okrenuti,

svešteniče, ako je pogled na nago žensko telo u vašim očima greh.

– Sumnjam da će me Svevišnji kazniti slepilom ako budem gledao „najlepše delo njegovog stvaralaštva” – rekao je Dok. – Samo napred, drago dete, nemojte se ustručavati.

– Vi ste zaista neobičan čovek, oče Džonatan. Tako vam je ime, zar ne?

– Da, otac Džonatan – potvrdio je.

– Zar mi nećete praviti društvo?

Otkopčala je bluzu i u idućem trenutku vrisnula prodorno.

Holidej je video odmah šta je devojkicu tako uplašilo. Na drugoj obali potoka pojavila su se tri čoveka, što je bilo veoma blizu, jer potok nije bio širi od dva do tri metra. Uz dobar zalet, vešt čovek bi ga mogao preskočiti. Nisu izgledali kao momci kojima bi se moglo pokloniti poverenje. Osim toga, držali su u prljavim rukama puške na način koji nije ostavljao mesta nedoumici.

Lica su im bila zarasla u brade, a odeća im nije bila prana sigurno već mesecima. Bili su to lupeži najgore vrste. Holidej je to odmah procenio zahvaljujući svom iskustvu.

– Ne mrdajte! – povikao je jedan od njih. – Opkoljeni ste!

Iza Holideja i Alesandre se neko nasmejao grohotom.

– Dovoljno je da se okrenete pa da to vidite.

Oboje su se okrenuli lagano. Pet koraka iza njih, stajala su još trojica. Delovali su isto toliko prljavo i zapušteno kao i momci na drugoj obali potoka. I oni su držali puške na gotovs. Koltovi

su im se nalazili u futrolama što u borbi izbliza i nije bila prednost. Bila je to prva pogodnost koju je Holidej zapazio. Znao je, osim toga, šta će uslediti. Bila je to prastara igra koju je znao napamet.

– Ko ste vi? – upitao je čovek u crnoj odori mirno. – Hoćete li nam se pridružiti, prijatelji?

Govorio je tonom i na način svojstven sveštenicima. To mu je, uostalom, i bila jedina šansa.

Trojica na drugoj obali grabili su kroz potok koji je dosezao do grudi na najdubljim delovima. Nisu obraćali pažnju na to što su im „koltovi” natopljeni vodom, imali su puške, oružje na koje su se izgleda više oslanjali.

Radilo se očigledno o banditima s puškom. Bila je to klasifikacija koju je Holidej za svoj račun sačinio. Podela na bandite sa revolverima i banditima s puškama. Ovi poslednji su bili znatno gori. Bile su to kukavice, podli psi koji uglavnom svoje protivnike napadaju i ubijaju iz zasede pucajući sa sigurnog rastojanja kako sami ne bi bili izloženi opasnosti.

Ovog puta se nisu držali tog pravila, jer su pred sobom imali jednu ženu i jednog sveštenika.

Jedan izuzetno visok momak koji je ostale svoje pajtaše nadržavao za pola glave, stao je raskoračen ispred Holideja. Cereći se, pokazao je svoje žućkasto konjsko zubalo.

– Da, svakako hoćemo da vam pravimo društvo, svešteniče – kazao je neprijateljskim grlenim glasom. – Na naš

poseban način, svešteniče. Mi smo, u stvari, uvereni da tebi ne pristaje jedna tako lepa žena. Tako nešto ne pristaje bogoboljažljivom svešteniku. Baš hoću da vidim sada odmah, koliko si bogoboljažljiv.

Zamahnuo je rukom i prilepio Holideju šamar od kojeg mu se okrenula glava. Uprkos tome, Džordžijanac je ostao miran i pribran, iako mu je to izuzetno teško padalo.

– Dakle šta o tome piše u bibliji, propovedniče? – pitajući to gorostas se smejao zadovoljno. – Ako ti neko udari po desnom obrazu, pružiš mu levi. Zar nije tako zapisano, propovedniče?

– Tako je – odgovori Holidej koji je delovao kao sasvim poražen čovek. – Dobro si to upamtio, brate. Evo i mog levog obraza. Udari ga ako hoćeš. Ja se u svakom slučaju ne mogu braniti.

Visoki bandit nije oklevao. Ovog puta zamahnuo je nadlanicom leve ruke, jer je u desnoj držao pušku.

Holidej je primio i ovo poniženje ne dajući glasa od sebe.

– Šta ti pada na pamet, lupežu! – vikala je Alesandra i skočila na snažnog razbojnika. Udarala ga je u grudi pesnicama i jednom ga čak pogodila posred lica.

Divlji snažni momak se samo nasmejao, a onda je odjednom ščepa svojim snažnim ručerdama za kukove i podiže je visoko. U jednom koraku se nađe kraj potoka i baci je u vodu. Smejući se i dalje skočio je za njom, ščepao je za dugu kosu i nekoliko puta zagnju-

rio u vodu sve dok je mogla da hvata vazduh.

– To mi se dopada! – vikao je preteći.
– Tako se divlje mačke pripitomljavaju.

Prebacio je devojkicu preko ramena i krenuo na obalu. Četvorica njegovih pajtaša posmatrala su sve, smejući se. Šesti čovek nije mogao da prati sve što se zbiva, jer je s uperenom puškom čuvao sveštenika.

– Sada će tvoje pobožno jagnje biti ispečeno i pojedeno – kazao je momak koji je očigledno bio vođa grupe, a koji je verovatno odabran jer je bio najviši među njima. – To će joj se sigurno dopasti, svešteniče. Od jednog bogobojažljivog mlakonje sigurno nije dobila ono pravo! – Holidej nije odgovorio, već je samo trljao obraz užaren od udarca.

Lupež baci Alesandru na zemlju i počeo da se oblizuje od zadovoljstva, jer je očekivao veliko uživanje. Nadmeno se obratio devojci.

– Ti si upravo po mom ukusu! – kazao je razmetljivo. – Znaš li ko će upravo sada da te povali i uživa? Barton Vels, bik iz Rio Grande.

Alesandra se pridiže i skloni mokru kosu sa lica.

– Baš sam radoznala da li ti to ime odgovara – rekla je prezrivo. – Ako meni hoćeš da prirediš uživanje, moraš prilično i da ponudiš.

Bik iz Rio Grande je gledao zapanjeno. Osmeh na njegovom licu kao da se zaledio i pretvorio u ružnu grimasu. Takav odgovor još nikada nije dobio u životu. Ono što je ova devojkica kazala i

kako se ponašala, nije bilo normalno. To je čak i ovejanog i okorelog nasilnika kakav je bio Barton Vels, potpuno zbunilo. Alesandra se resko nasmejala.

– Šta je bilo, „biče”? – pitala je izazivajući. – Zar ti je odjednom nestalo hrabrosti? Zar se bojiš da ćeš omanuti ako jednom jednoj pravoj ženi treba nešto da dokažeš?

Barton se pribrao i počeo da se smeje.

– Dopadaš mi se, lutko – kazao je odlučno. – Neka me đavo nosi ako mi se tvoj način ne dopada. Uveren sam da svima nama možeš mnogo toga da pružiš. Dopadaš mi se, nema šta! Samo mi se tvoje mokre prnje ne dopadaju. Skini ih i obesi da se osuše ili ih baci na travu, svejedno mi je. Hteli bi smo da vidimo pravi ples nage lepotice!

Alesandra smejući se skoči na noge.

– Sve što vam se dopada! – povikala je. – Neka bude tako da svi uživajte. Svi do poslednjeg čoveka! Kakva ste vi to uopšte vesela družina?

Izvičajući se, počela je da pleše. Pritom je činila jasne, nedvosmislene i izazivajuće pokrete. Beskrajno lagano, reklo bi se lagano do mučenja, otkopčavala je pojas na pantalonama i pritom njihala kukovima i uvijala se poput zmije.

Lupeži su gledali ne trepćući. Ono što su ovde doživljavali za njih je bilo jedinstveno. Za njih je to bio obično ako bi to bilo silovanje očajne, uplakane žene koja vrišti, poluonesvešćene od straha. Ali sada ovaj šou! Kao ukrotiteljka

koja kroti divlje zveri. Nedostajao joj je samo bič!

– Ko ste vi, momci? – dovikivala je igrajući, dok joj je bluza odletela u travu. – Šta vas je dovelo u ovaj kraj?

– Slučajnost! – odgovorio je bik iz Rio Grande. – Ništa izuzev jedne divne, neobične slučajnosti!

Holidej je gledao zadivljeno.

– Ti si jedini koji to ne možeš doživeti, sine moj – kazao je čovek u crnoj odori tobož s žaljenjem.

– Zaveži, pope! Ti samo hoćeš da mi skreneš pažnju.

– Na čega, sinko? Ja nisam čovek pesnice, već čovek uverenja. Moje oružje je reč Svevišnjeg.

Alesandra je upravo skinula pantalone. Učinila je to tako veštim i uzbudljivim pokretima da je bacila u oduševljenje sve lupeže. Podvriskivali su neobuzdano. Holidejev čuvar je iz uzvika i komentara shvatio šta se zbiva. Odmerio je Holideja sumnjičavim pogledom, a onda se osmelio da na nekoliko trenutaka okrene glavu.

Holidej je čekao samo taj trenutak. Nadlanicom kao sečivom, pogodio je čuvara u potiljak svom žestinom tako da se ovaj samo prevalio na stranu i ostao da leži bez svesti. „Sveštenik” je dohvatio pušku, a onda se ustremio kao tornado.

– Osveta Svevišnjeg dolazi svom svojom moći! – urlao je glasom od koga hvata jeza, držeći pritom pušku za cev kao buzdovan. Bilo je to kao da je sama smrt došla noseći kosu u ruci, sudeći po snazi udarca kojim je pogodio prvog

lupeža. U svojoj crnoj odori izgledao je sada pre kao đavo, nego kao sveštenik.

Od petorice ljudi, trojica su bila kao gromom pogođena. Alesandra je plesala naga. Ono što je sada gledala bilo je upravo po njenom ukusu. Holidej nije uspeo da pogodi dobro pretposlednjeg lupeža, nego mu je kundakom samo zakačio uho, tako da se ovaj zateturao unazad urlajući od bola. Istvoreneno je sa strane skočio „bik iz Rio Grande” pravo na Holideja da bi ga, kako je izgledalo, sabio u zemlju. Nije ličilo na njega, ali se ipak nije mašio puške da bi bio fer ili se možda radilo o tome da ima posla sa sveštenikom. Šcepao je „vinčesterku” tako kao da je buzdovan i zaurao iz sveg glasa.

– Do đavola, pope, zašto se ti mešaš?

Kundak je zakačio Dokovo rame izazivajući žestok bol koji je osetio čak do korena kose i vrhova prstiju na nozi. Video je kako „bik iz Rio Grande” kreće ustremljen prema njemu, uzvikujući, ali je reči zbog ošamućujućeg bola čuo kao iz daljine.

– Sad ćeš odmah čuti anđele kako pevaju, pope!

Džordžijanac je video kundak kako leti prema njegovoj glavi i instinktivno se bacio unazad. Tik ispred očiju mu je kundak prozviždao kroz vazduh. Izgubio je ravnotežu, prevrnuo se unazad i pljusnuo usred potoka dok je voda prskala na sve strane. Pritom je i progutao priličnu količinu vode. Kada je izvukao glavu na površinu, opet se

osećao svežim. Hladna voda je delovala blagotvorno.

Urlajući, Barton Vels je sa obale skočio za njim u vodu. Za delić sekunde izgledao je Doku kao džinovska planina koja se ustremkuje na njega. Bacio se u stranu, ali nije mogao izbeći da ga se ovaj div od čoveka dočepa obema rukama.

Barton Vels nije bez osnova nosio nadimak „bik”, bar što se telesne snage tiče.

U vodi koja je dosezala do grudi, počela je divlja borba pesnicama kao u boksterskom ringu. Čas je gore bio Dok, čas bik iz Rio Grande. Na obali je igrala i poskakivala i dalje naga Alesandra i povremeno bodrila Holideja divljim povcima.

– Pokaži mu, oče Džonatane!

Holidej je mogao da čuje takve i slične povike, ali ne baš sve, jer je bio veoma zaokupljen Bartonom. Povremeno bi bio zakačen pesnicama i povremeno uzvraćao udarce. Udarci su bili žestoki. No, taj ogromni lupež bio je fer u borbi što se moralo priznati, Holidej to nije očekivao od njega. Istina, iako fizički manje snažan, Džordžijanac je bio izdržljiviji i znao nekoliko „trikova” više od svog protivnika koji je disao sve kraće i teže. Osim toga, nos mu je krvario što mu je dodatno otežavalo disanje. Pokreti su mu bivali sve sporiji i manje snažni.

Borba je okončana kada ga je Dok jednim dobro usmerenim udarcem pogodio u vrh brade. Barton Vels je samo prevrnuo očima i sručio se kao džak u

vodu koja se zatvorila nad njim. Dok je nekoliko trenutaka uzalud čekao da izroni. Nije oklevao, nego ga je izvukao na površinu i poslednjim ostacima snage vukao dalje na obalu. Tu ga je okrenuo na trbuh kako bi mu izašla voda koju je progutao.

Alesandra je oduševljeno pljeskala rukama.

– Bravo, oče Džonatane! Bravo, pope!

Dok je tražio pogledom čoveka kojeg nije uspeo dobro da zakači kundakom i otkrio ga je između dva žbuna koja su ga bezmalo potpuno zaklonila. Imao je, kao i ostali, veliku čvorugu na glavi. Pogledao je upitno devojkicu.

– Jeste li to vi učinili, Alesandra?

Klimnula je potvrdno glavom. Stajala je potpuno opušteno, bez ustručavanja, pokazujući svoje prelepo, nago telo. Na nogama je imala fine lovačke čizme visokih sara.

– Vi ste zaista neobičan sveštenik! – doviknula je smejući se. – Osim toga, slutila sam da se nećete baš tako lako predati.

Pitao se nije li konačno došao trenutak da skine masku, ali je to odbacio jer su mu misli, pre svega, bili usmerene na šestoricu razbojnika.

– Pomozite mi da sakupim oružje ovih grešnika – kazao je. – Ne bih hteo da im padnu na pamet neke glupe zamisli.

Devojka se odmah dala na posao ne pomišljajući pritom da nešto odene, a čoveku u crnoj odori nije padalo na pamet da je podseća na to da bi bilo prikladnije da se ne kreće u „Evinom

kostimu". Želeo je da uživa u ovom prizoru što je moguće duže, jer je bio mišljenja da je bar toliko zaslužio.

Stavili su oduzeto oružje na jednu gomilu i Holidej je iz svake puške i revolvera izvadio metke. Lupeži su postepeno dolazili svesti. Konačno su poraženi i smušeni sedeli jedan kraj drugog na zemlji, a Holidej im je izgledao kao crni, mokri anđeo osvete.

Divlji momci nisu više obraćali pažnju na njenu lepotu i privlačnost.

– Vi, bedni grešnici! – počeo je Dok snažnim glasom. – Kako ste samo glupi i zaslepljeni! Zar ne znate da ste već unapred bili izgubljeni, jer ste se drznuli da napadnete „božjeg slugu”? Svevišnji je govorio – osveta je moja! Prema tome ću se ja i upravljati. Nisam pozvan da o vama sudim i da vam sudim. No, savetujem vam da to više nikada ne pokušate, ono što ste u svojoj besramnoj omamljenosti danas učinili. Ustajte sada i idite mi s očiju. Ja vam čak ostavljam vaše oružje kako ne biste bili u divljini bez mogućnosti da se branite. No, pre nego što vas pustim da odete, zahtevam od vas da se zakunete da to više nikada nećete pokušati.

Čovek u crnoj odori je uperio prst u bika iz Rio Grande, u Bartona Velsa.

– Ti ćeš sada u ime svih dati zakletvu.

Lice mu je bilo pokriveno modricama ogrebotinama i nateklinama.

– Šta bi to trebalo da kažem, velečasni?

Dok nije mogao da se uzdrži da se ne nasmeši. Bilo je iznenađujuće koliko

„svete bogobojažljivosti” mogu pesnice da uliju ovakvim lupežima i divljim momcima.

– Smisli nešto, sinko moj – kazao je Dok milostivo. – Ne radi se o rečima koje ćeš izgovoriti, nego o tvojoj dobroj volji. Ono što kažeš mora da dolazi iz tvog pokajničkog srca, pa će onda Svevišnji gore zažmuriti na jedno oko i tebe na sudnji dan neće oterati u večito prokletstvo – u pakao! Treba samo da kažeš da ubuduće nećeš prepadati dobre ljude da bi ih opljačkao ili, ako su žene u pitanju, silovao. Dakle, napregni se, momče iz Rio Grande, i ne zaboravi da dragi Svevišnji vidi sve. Čak i misao koja može ležati u najskrivenijem delu tvoje crne duše.

Holidej se zaista čudio samom sebi. Sada je stekao uverenje da bi mogao biti dobar sveštenik da ga nije sudbina usmerila drugim putem. Bilo mu je, uprkos svemu, teško da zadrži na licu ozbiljan izraz videći kako se Barton Vels muči da nađe reči. Najzad je podigao obe ruke i počeo mucajući – Mi to više nikada nećemo učiniti! Kunem se i u ime mojih momaka. Je li to bilo dovoljno dobro, Velečasni?

– Idite u miru! – odgovorio je Holidej. Pet minuta kasnije ostao je sâm sa Aleksandrom Del Vekio.

Kakav je to bio prizor! To divno nago Alesandrino telo i sve to okruženo zelenilom netaknute prirode, obasjano zlatnim zracima sunca, a iza toga tiho, nežno umirujuće žuborenje potoka sa bistrom hladnom vodom.

– Trebalo bi da osušiš svoju odeću – kazala je Alesandra pošto su se neko vreme nemo gledali u oči. – Ne bi trebalo da se dalje braniš od onoga što se još ranije duboko u tvom biću probudilo, Oče Džonatane! Svoje misli i onako ne možeš Svevišnjem gore na nebu prikriti, jer on vidi sve. Tako si bar malopre govorio.

Čovek u crnoj odori klimnu odlučno glavom i skide odeću. Alesandra ga je gledala gotovo pobožno.

– Ti si zaista neobičan sveštenik, oče Džonatane. – kikotala se devojka.

– Otac Džonatan... to ime ti nekako ne pristaje. Znaš šta, ja ću te jednostavno oslovljavati sa Džoni! Je li u redu?

– Slažem se. Ali ako ima ljudi u blizini, za tebe sam i nadalje sveštenik. Jasno?

– U redu, oče Džoni. Koliko će to dugo da važi?

– Videćemo.

– Ja ostajem pri svojoj odluci, Džoni. Ti bi bio pravi čovek za mene. Mislim to sasvim ozbiljno. Kunem ti se.

– Ako tako budeš mislila i kroz pola godine, možda bismo o tome mogli da razgovaramo ozbiljno, Sendi.

– To je predlog koji se može saslušati. Ja ću te dobiti, Džoni, budi uveren u to!

Pošao je prema njoj, a ona mu je krenula u susret. Našla se u njegovom naručju. Nije se ustezala, naprotiv. Bila divlja i silovita, pravi vulkan uzburkane strasti, usijana i uništavajuća kao vatra u preriji.

Klonuli su u meku travu utapajući se jedno u drugo kao da je oduvek tako bivalo. Kakvom je to žestokom vatrom strasti ova devojka bila ispunjena! To je Holidej veoma retko doživeo.

Bio je to jedinstveni doživljaj, zanos. S vremena na vreme bi oslušnuli šta se oko njih zbiva, ali se ništa nije dogodilo.

– Tvoja kaznena pridika je imala snažan uticaj, bila je zaista jedinstvena – smešila se Alesandra. – Baš sam radoznala kako deluješ kada govoriš pred pravim velikim skupom. Mora biti da slušaoce dižeš na noge.

Holidej je devojku upola pokrивao svojim telom i počeo ponovo da je ljubi.

– Mislim da bi ti volela da ostavim svoj poziv?

– Pa volela bih, nema šta – odgovorila je. – Ali ne baš odmah. Prvo želim da doživim tvoj veliki nastup u javnosti. Daću da ti se napravi najimpozantnija odežda. Tamnoplavo sa zlatnim prugama na ramenima. Džonatane, već te zamišljam kako stojiš ispred zadivljene mase. Narod ćeš sasuti svojim rečima kao munjama i on će te obožavati i smatrati svecem. Jednog dana ćeš najaviti da si Božjom voljom našao jednog anđela. Jednog anđela koji će te ubuduće pratiti na svim tvojim putevima. U tvom sjaju ću i ja sijati kao zvezda i narod će mi klicati kao kraljici. Da, Džoni, tako ćemo morati to da učinimo. Ja ću, naravno, svojim bogatstvom činiti mnoga dobra dela. Mogu to sasvim jasno da zamislim. Posećivaću siromašne i bolesne i pomagati im, pripremaću hra-

nu za gladne. Bila bi to veličanstvena vremena, Džoni. Kada jednom budem mrtva, proglasiće me sigurno „sveticom”. U ovoj dolini izgradiću malu crkvu. Živećemo i dalje u sećanju ljudi, a u debelim knjigama će biti zapisana naša dobra dela.

Alesandra je sklopila oči kao da sanja na javi i smešila se. I Holidej se smešio i ćutao. Bilo je najbolje prepustiti je njenim ludim snovima dok ne pronađe novu igračku. Jednog dana će svakako početi da razmišlja trezvenije i razumnije i neće dozvoliti da se prepusti ludim maštanjima, ludim i neostvarivim.

Bila je sasvim luckasta. Sigurno je u ovom trenutku sve što je kazala i mislila ozbiljno, pre svega ono o dobrim delima koja namerava da čini. Bila je to naravno greška verovati tako čvrsto u sve te veličanstvene maštarije.

Kakvo li će to strašno razočaranje biti za nju kada bude saznala istinu o svom rođaku Lorencu Del Veki.

Taj prokleti lupež kojem je bilo tako lako da se poigrava njome i njenim poverenjem, jer je bila naivna i lakoverna. Kakve li je podlosti samo u međuvremenu pripremio, pitao se Holidej. Možda će u početku ostaviti na miru dok ne likvidira Breda Barena koji je veoma značajna „figura” u ovoj pogubnoj „partiji šaha”. Bred je srećom u dobrom skrovištu. Tamo neće baš moći lako da ga otkriju. Holidej je u toku noći odneo Breda u logor plemena Tano, i sa Gromovitim vukom, koji je bio deda i gazda, prvi čovek u ovoj indijanskono-

madskoj porodici, sklopio sporazum na koji se mogao osloniti.

Džordžijanac je ponovo imao veliku prednost što je mogao da razmišlja i kao indijanac. Inače je imao izuzetan dar da prodre u dušu ovih ljudi. Naravno, bilo je neophodno ponešto znati o otpadničkim grupama kojih je bilo unutar svakog indijanskog plemena. Tako su, na primer, neku vrstu otpadnika predstavljali i indijanci nomadi, male družine sastavljene iz porodica svih plemena koji su između sebe osnivali neku vrstu tajnih saveza o čemu je retko koji belac ikada nešto saznao.

Kao putujući trgovci i zanatlije, putovali su zemljom i ulagali veliki napor da ih nigde ne pante po neprijatnom ponašanju. Nesporazumi su rešavani unutar porodice plemenskog saveza. Sve u svemu je svako mogao prema sopstvenoj naklonosti i želji da traži svoju sreću, držeći se pritom starog nepisanog zakona.

Budući da nigde nisu bili nametljivi ili neprijatni, ljudi nisu imali osnova da o njima govore. Bili su jednostavno tu, a kada bi se pojavili, rado su kupovani njihovi ručni radovi, jer se radilo o proizvodima prvoklasnog kvaliteta.

Sa takvim jednim plemenom je Holidej sklopio sporazum da za dobru novčanu naknadu brinu o dobrobiti Breda Barena i da ga sakrivaju kod sebe.

Ova porodica imala je dvojica kola sa arnjevima, zapregu od mazgi koje su vukle kola, manje stado koza i nekoliko jaganjaca. Uz sve to bilo je više pasa zapaštenih, čupavih i punih buva koji

su stalno trčkarali između kola i živeli od otpadaka koji su nekada nemarno bacani sa kola posle obeda. I životinje i njihove gazde su živeli primitivno, ali srećno.

Jednom prilikom, pozvali su Holideja da im se pridruži i oстане sa njima neko vreme. On je to prihvatio i lako se uklopio u njihov stil života. Tako je stekao poštovanje i poverenje Gromovitog vuka, najstarijeg člana ove porodice.

To se pokazalo kao srećna okolnost kada je tokom noći stigao sa ranjenim Bredom Barensom u njihov logor. Holidej čak nije morao da izmišlja neku priču, bilo je dovoljno da kaže da je ranjeniku potrebna nega i da će od njega dobiti dvesta dolara, što je bila pozamašna svota. Osim toga, on im je obećao još nekoliko flaša viskija, a to je za ove ljude predstavljalo kraljevski dar. Oni su, naime, imali velikih teškoća da dođu do pića, jer je po zakonu bilo zabranjeno prodavati žestoka pića Indijancima.

Odlučujući za prihvatanje ranjenika bili su u krajnjoj liniji apeli tri člana porodice, majka Jokute i njenih dveju kćeri. One su na njihovom jeziku veoma živo i rečito ubeđivale svog porodičnog starešinu, dok se Holidej pretvarao da ne razume ni reč. Objašnjavale su svom dedi, odnosno ocu, da su se dve lepe mlade devojke na prvi pogled zaljubile u belog ranjenika i da smatraju da ne bi bilo loše osvežiti krv porodice udajom za belca. Koju će od njih dve Bred Barens oženiti, dogovoriće se same, kako su kazale.

Stari indijanac, poglavica Gromoviti vuk se dodatno savetovao sa sinom i sa unukom i ni jedan od njih nije imao ništa protiv novog srodstva. Da Bred Barens to neće prihvatiti nije uopšte dolazilo u obzir. Ako ništa drugo, dugovao im je zahvalnost, jer su mu spasili život.

Istini za volju mladim Indijankama se svideo i Holidej ali im je Gromoviti vuk objasnio da on ne bi bio pravi muž za njih, jer nije potpuno zdrav, što mu je odmah po dolasku u porodicu poverio. Holidej naravno, nije sve u detalje ispričao svom prijatelju, za tim nije bilo potrebe.

Prisećajući se svega toga Holidej nije mogao da se krišom ne nasmeje, zamišljajući lice Breda Barensa, kako će reagovati kada mu jedna od dve lepotice bude rekla da ga je izabrala za muža.

– Šta je to smešno? – upitala je Aleksandra budeći se iz dremeža. – Mogu li se i ja sa tobom radovati?

– Mislio sam da baš nisam pogodan za „sveto lice” – kazao je Holidej jer mu u tom času ništa drugo nije palo na pamet. – Proglasiti me „svecem” bio bi zaista najbolji vic svih vremena.

– Ja sam sanjala Breda – kazala je. – I to uopšte nije bilo veselo. Strahujem da je u velikoj opasnosti.

– I ja mislim tako...

– Ja nikako ne mogu da zamislim da se on interesovao samo za moj novac, Holideje. Ne, takav Bred Barens sigurno nije. Ne mogu da kažem ništa loše o njemu. Čak mi ga je i žao što duže

razmišljam o tome. Enco mora da je u zabludi.

– To će se utvrditi – rekao je Holidej izbegavajući razgovor o Barensu.

– Ja ne smem Breda ostaviti na cedilu. To bi sa moje strane bila izdaja.

– Ali ti si ga već ostavila na cedilu. Biće veoma ogorčen kada mu budeš rekla da se nećeš udati za njega.

– Ah, Džoni, to će preživeti i prebroditi. Od toga još niko nije umro. Loše je ono ostalo. Šta ako ga izvedu pred sud pod optužbom da je ubio mog strica? Enco će uspeti da ga odvedu na vešala, ako to bude hteo. Rekao je da želi videti krivca obešenog. Pun je besa, Džoni.

– To je i razumljivo – objašnjavao je Holidej devojci. – Jedan od ubijenih je njegov otac.

– Ja se stvarno bojim, Džoni!

– Zaboravi na strah, Sendi. Zaista se nemaš čega bojati.

Odjednom je na njenom licu video sasvim drugačiji izraz kakav do tada nije imala.

– Jesi li siguran, Džoni? – pitala je tiho, oklevajući.

– Kako to misliš?

– Pa to da nemam razloga za strahovanje?

Postao je oprezan. Na kraju krajeva, ona je razmišljala i kombinovala u glavi. Možda je konačno sve stvari osmotrila i iz drugog ugla.

Ako je tako, pomislio je Džordžijanac, mogao bi da „zaigra otvorenih karata“. Tada bi sve bilo znatno lakše, jer bi zajednički nastupili protiv Lorenca.

Odlučio je ipak da prvo oprezno ispita teren.

– Pa, ovaj – počeo je. – Ti se možeš u svakom slučaju osloniti na svog rođaka. Šta bi ti se uopšte moglo desiti ako pred sudom daš izjavu? Ili si odjednom počela da podozrevaš?

– To je verovatno vezano za moj san, Džoni. Nisam ja samo sanjala Breda, nego i Enca. Pokazivao je rukom na Breda, a onda su došle neke mračne spodobе, šćepale Breda i odvele ga na vešala. Možeš li mi to objasniti?

Slegnuo je ramenima.

– Ja nisam tumač snova, Sendi.

Ponovo je uzdahnula. – Izvini, Džoni. Ti me sigurno smatraš ludom. Žao mi je, ali ja ponekad prosto ne mogu drugačije. Osvoji me mašta i ne dozvoljava da trezveno razmišljam. Tada u mašti smišljam priče koje zaista ne odgovaraju stvarnosti. I ovo što sam ti malopre ispričala, proizvod je moje mašte. Verovatno si mi se u sebi smejao.

– Ja volim maštovite osobe. One na neki način daju začim životu. Ne bi trebalo sve gledati tako ozbiljno. Ako ništa drugo, život onda izgleda znatno lakši.

– Hvala, Džoni. Raduje me što misliš tako.

– Trebalo bi da krenemo – predložio je. – Na tvom ranču se možemo ispričati do mile volje.

Alesandra se složi i ustade.

– U pravu si, Džoni. Sačekaćemo. Nema svrhe sada razbijati glavu.

Obukli su se. Holidej je imao nameru da joj se uskoro poveri, da joj ispriča istinu.

Hteo je da sačeka pogodnu priliku, a do tada mogao je da protekne još jedan dan. Tako je bar mislio Džordžijanac. Nije mogao slutiti da se iznad njega i iznad Alesandre navlače teški, olovni oblaci.

V

Holidej je zastao dah kada su se približili velikom ranču. Pri mesečevoj svetlosti ugledao dvojica velika kola sa arnjevima čiji su mu oblici još iz daleka bili poznati. Oboja kola su stajala između grupe drveća, pola milje od zgrada bogatog ranča. Pored kola paslo je nekoliko koza, a čuo se i lavež pasa. Gledao je zamišljeno u tom pravcu. Zamišljeno i zabrinuto.

– Šta ti je? – pitala je Alesandra. – Poznaješ li te ljude?

– Da, mislim da ih poznajem – odgovorio je. – Mora da je to porodica Tano koja me je juče srela. Dobri ljudi, putujući trgovci. Hajde da odjašemo do njih, hoćeš li?

Nespokoјstvo se uvuklo u Holideja. Nije mogao da odagna misao da bi ovo bila prilika da još jednom pokuša trezven razgovor sa Bredom i ukaže mu da su mu šanse kod Alesandre nikakve!

Istovremeno posmatrao je ovaj dolazak kao svojevrсну probu, ispit kako će se u slučaju nevolje i iskušenja ponašati Indijanci. On im je naredio da ni pod kakvim okolnostima ne pominju Breda Barensa ukoliko bi se on, sveštenik,

približio kolima u društvu nepoznatih ljudi; bez obzira o kome se radi.

Ako se ne budu držali sporazuma, ništa za to, bar će oni preuzeti odluku koju on odlaže što se Alesandre i istine o Barensu tiče.

No, videće se!

– Da, zašto ne! – prihvatila je Alesandra. – Pozdravimo te ljude. Ja te Indijance inače smatram očaravajuće zanimljivim. Imaju u sebi nečeg tako tajanstvenog. Čini mi se da sam u svom prethodnom životu bila kći velikog poglavice.

– Ako već jesi bila nečija kći, onda mora da je to bio neki kralj pa si bila princeza. Trebalo bi umerenije da maštaš, Sendi.

– Mis Del Vekio!

Holidej se s tim potpuno složio.

– U pravu si. Moramo se na to postepeno naviknuti jer nećemo više biti sami. To naročito važi kada ti je rođak u blizini. Potreban je krajnji oprez. On je bistar i lukav momak i dovoljna je najmanja sitnica pa da postane podozriv.

– Bez brige, sveštenice, možete se osloniti na mene.

Jahali su prema kolima. Poludivlji psi su skakali na konje i lajali besomučno. Nekoliko koza je podiglo glavu i počelo da mekeće, kao da hoće da se žale na noćno uznemiravanje.

Između kola su sedeli Gromoviti vuk, njegov sin i njegov unuk, okupljeni oko već dogorele vatre. U vazduhu se osećao miris pečenja. Žene nisu bile među njima. Između trojice Indijanaca kruži-

la je boca viskijā, a iz njihovih lula širio se oštar miris duvanskog dima.

– Zdravo, prijatelji – pozdravio je Holidej. – Evo me opet. Jeste li dobro putovali?

Lica su im bila bezizražajna. Šef porodice, Gromoviti vuk, klimnu glavom potvrdno. Podigao je flašu prema mesečini i kazao – Dobro je da si došao, svešteniče. Imamo samo još nekoliko kapi vatrene vode, a ljudi sa ranča neće da nam je prodaju. Siguran sam da nam ti kao veliki vrač možeš pomoći.

Iz kola je izašla debela majka dveju lepih vitkih kćeri za koje je tražila muževe i na jednog bacila već oko. Na Barena! Bolje rečeno, obe kćeri su bacile oko na njega. To su, uostalom, i bila kola u kojima je, kako je Holidej procenio, bio prikriven njegov prijatelj. Majka Jokuta je neprimetno namignula Holideju.

– Doneću vam kasnije vatrenu vodu – obećao je Holidej sada već opušteniji, jer je shvatio Jokutino namigivanje kao znak da je sve u redu. Pogledao je upitno Alesandru, a ona prihvatila spremno – To je u redu – kazala je. – Poslaću nekog od ljudi da donese piće.

– Ipak si sebi uzeo skvo, svešteniče? – pitala je Jokuta.

– Ona nije moja skvo – objasnio je Holidej. – Ovo je gospođica Del Vekio, vlasnica onog ranča preko.

Tri Indijanca skočiše spremno na noge čim su to čuli i nasmešiše se Alesandri ljubazno.

– Velika nam je čast da vas upoznamo, mis – kazao je Gromoviti vuk. – Dozvo-

ljavate li da nekoliko dana ostanemo na vašoj zemlji?

– Šta vas dovodi ovamo? – pitala je devojkā. – Zbog čega nekoliko dana? Vi inače ne ostajete duže od jednog dana. Zar je neko od vaše porodice bolestan?

Od nekud iz noći se čuo jauk. To se Bred Barens naglo uspravio na svom ležaju i zaječao od neočekivanog bola.

Alesandra podiže glavu prema kolima. Indijanci su zadržali mir, lica su im ostala bezizražajna.

– Šta je to bilo? – pitala je Alesandra. – Zvučalo je kao bolno jecanje. Dakle ipak imate nekog bolesnog u kolima. Ili možda ranjenog? Znači, sigurno ste došli ovamo, jer ste se nadali da će vam neko od nas sa ranča pomoći.

Ponovo se čulo jecanje iz unutrašnjosti kola, bilo je glasnije i nekako jasnije, sa očajničkim prizvukom. Odmah iza toga iz kola se pojavila jedna od dveju kćeri, ona za koju je Holidej bio ubeđen da potiče od oca belca. Lice joj je bilo izobličeno u bolnu grimasu.

– Ja sam se udarila! – jadikovala je i kliznula na zemlju niz dasku na zadnjem delu kola. Stajala je zgrčena obgrlila obema rukama koleno koje je tobož strašno bolelo.

Majka Jokuta joj je pritrčala odmah i tešila je kao da pred sobom ima malo dete.

Holidej je odahnuo sa olakšanjem. Držanje ovih ljudi potvrdilo je da oni nepokolebljivo drže reč. Samo Bred zamalo da sve pokvari. Sigurno je izgubio kontrolu kada je čuo Alesandrin glas. Verovatno je pokušao da skrene pažnju

na sebe, taj glupak! Srećom primetile su to i devojke i brzo mu zatvorile usta da bi ostao miran. Ili je možda Bred bio uveren da je sigurniji ako se nalazi blizu svoje drage?

Holidej je u svakom slučaju slutio kako se sve odigralo. Bred ih je najverovatnije ubedio da se odvezu blizu ranča. I ne zbog sigurnosti, nego zbog toga što nije mogao da izdrži bez svoje dragane. Da li je moguće da jedan tako iskusan čovek kakav je Bred, može da bude tako zaslepljen? Zar ga je razum napustio kao nekog balavca, žutokljunca? U tom pogledu je Holidej doživeo već mnoge lude situacije. „Kada staro drvo gori, ono to čini izuzetno svetlim plamenom”. Jedna mudrost koja se bezbroj puta dokazivala.

– To znači da je kod vas sve u redu – kazao je sveštenik. – Poslaću vam nekoliko flaša viskija. Ali mi morate obećati da se nećete odmah opiti do besvesti.

Pritom je pogledao sina Gromovitog vuka, Jokutinog muža. Ona mu je pričala sa žaljenjem da on u postelji jedino hrče, okrivljujući za to vatrenu vodu.

– Ja ću paziti na njega, čudotvorče! – oglasila se Jokuta. – Neće se usuditi da se napije još jednom kada sam ja u blizini. U protivnom će dobiti žestoke batine!

Muž zavuče glavu u ramena. Iz nekih razloga je u poslednje vreme ovde vladala prilično „oštra klima”.

– To je dobro, Jokuta – kazao je. – Dobra žena mora da pazi na svog muža kao dobra pastirica na svoje koze.

Kao potvrda toga, meketanjem se oglasilo nekoliko koza. I psi su počeli ponovo da laju, ali iz sasvim drugačijeg razloga.

Iz pravca ranča se približavalo više jahača. Bilo ih je petnaest sa Encom Del Vekiom na čelu. Nije ga bilo teško prepoznati iz daleka po izuzetno velikom obodu šešira, koji je Holideju pao u oči još kod lovačke kolibe. Verovatno je advokat veličinom svog „stetsona” hteo da potkrepi svoju moć. Sledila su ga dva čoveka sa šerifskim zvezdama na grudima. Za njima su išli ostali koji su indijanski logor opkolili sa svih strana.

Džordžijanac nasluti nevolju. No, morao je da se drži i obuzdava.

Advokat zaustavi konja tik uz Doka i nasmeja se široko. To učiniše i dvojica čuvara zakona. Nešto je bez sumnje lebdelo u vazduhu.

– Pozdravljam vas, svešteniče – kazao je Enco. – Jeste li dobro putovali?

– Ne mogu da se požalim – uzvratio je Holidej sležući ramenima.

Do tog trenutka Enco Del Vekio nije svoju rođaku udostojio ni jednim jednim pogledom. Kao da nije ni prisutna.

– Stižete kasno – kazao je Enco. – Nešto se usput dogodilo, zar ne?

– Ako znate, zašto onda pitate? – uzvratio je Dok mirno. – Vi to već znate, zar ne?

– Da, svešteniče – potvrdio je Enco cinično. – Ja sam vam već rekao da imam najbolje veze, što mogu da zahvalim svom pozivu. Zbog toga svuda pozna-

jem važne i uticajne ljude koji mi pomažu da saznam nešto što me zanima.

Pritom se podbočio na vrh sedla i postao još ciničniji. Dok oseti unutrašnju napetost. Bilo mu je jasno da se nešto nadvilo nad njim što on neće moći da odagna.

– I šta ste saznali, mister Del Vekio? – pitao je Dok trudeći se, i to s mukom, da ne stavi na kocku svoj položaj sveštenika. Bila je to majušna nada, ali se nije držao grčevito. Nije bio sasvim siguran da Del Vekio misli na isto što i on.

– Hteli ste da ispričate zbog čega stizete tako kasno, svešteniče – pitao je Enco. – Šta se to dogodilo?

– Usput smo bili napadnuti – povikala je Alesandra. – Šta je po sredi, rođaće? Zbog čega govoriš samo sa sveštenikom, a ne i sa mnom? Ponašaj se kao da ne postojim.

– Mi ćemo razgovarati kasnije, rođako – uzvratio je hladno i odbojno. – Prvo sa sveštenikom moram da raščistim neke stvari u kojima ima nejasnoća. Dakle, šta je to bilo usput?

– On se samo branio – povikala je ponovo Alesandra. – Mogu da zamislim da su ti oni razbojnici ispreli sasvim drugačiju priču. To, međutim, nije istina. Bilo je...

– Smiri se i ućuti! – naredio je oštro. – Nemoj me ometati pri mojim istragama, Alesandra!

Zvučao je veoma opasno.

Oslovio je njenim pravim, punim imenom Alesandra. Kao da je zaboravio ono skraćeno, prisno, Sendi.

– Istrage? – rekla je sasvim smetena. – O čemu to govoriš, Enco? Za ime neba, reci konačno šta se dešava?

Izraz lica mu je bio satanski.

– Ti me ometaš ovde u službenoj istrazi – kazao je službenim tonom.

– Moram da ti saopštim da mi je sudija Šepard u Salivan Sitiju dao, što se ovog slučaja tiče, posebna ovlašćenja. Ovlašćenja u rang državnog tužioca. Posebnost ove situacije je to učinila neophodnim. Ja se sad nalazim u položaju kada ne smem imati nikakvih obzira prema rođacima niti prema rođaćkim odnosima. Jedino sam obavezan prema zakonu, jer sam u tom smislu i položio zakletvu. Dakle, moram te još jednom najstrožije upozoriti da u svojim istraživanjima više neću da budem ometan. U protivnom bih bio prinuđen da preduzmem oštrije mere.

Alesandra je prebledela. Holidej je pogledao značajno. Tog trenutka mu se činilo da je pogrešio, da bi bilo bolje da joj je kazao istinu. Da je to obavio tokom puta sada bi se nalazili u sasvim drugačijem položaju.

Enco je držao čvrsto sve konce u svojim rukama.

Taj pakleni čovek je ubedio sudiju u Salivan Sitiju da ga imenuje u ovom slučaju za državnog tužioca, koji u petostrukom ubistvu treba da vodi istragu. Pitanje je bilo da li iza ovog ovlašćenja ne stoje drugi zajednički nečasni poslovi koje su sprovodili sudija i advokat. Možda je sudija podmićen ili što bi čak više ličilo na Enca Del Vekia, učenjen jer mu je vešti advokat otkrio neku sla-

bost, greh ili fetiš bilo koje vrste. Za sve ovo Holidej, istina, nije imao nikakvih pravnih argumenata, ali je slutio da se upravo tako odigralo.

Sudije iz ovih oblasti su bili mahom čestiti ljudi koji su postavljeni na taj položaj, a da nisu baš obavezno pre toga proučavali paragrafe. Nije bilo obavezno. Ali ako bi jedan advokat kakav je Enco, ubedljiv i rečit, počeo sudiji da drži propoved o paragrafima i napuni mu glavu njima, sudija je mogao jedino da na kraju kapitulira. Možda je to bio i slučaj sudije u Salivan Sitiju. Nije isključeno da je pritisnut paragrafima i sâm stekao uverenje da je najbolje takav težak slučaj poveriti čoveku koji je već mnogo puta dokazao svoju sposobnost i svoje pravničko znanje.

Ako je tako, Holidej ne bi imao razloga da bilo šta prebacuje sudiji osim činjenice da se dao ubediti i uvući nesvesno u ovu igru. Kome ne bi moglo da se dogodi nešto slično naročito ako ima posla sa jednim prepredenim pasjim sinom kakav je Enco Del Vekio!

Dok je razmišljao o tome na koji način je Enco došao do ovakvih ovlašćenja i već bio blizu zaključka da je ipak sudija nasamaren, a ne saučesnik, Holidej nije primetio da se Del Vekiov izraz lica u međuvremenu izmenio, od satanskog je postao optužujući.

– Ispričajte mi prvo šta se usput dogodilo, svešteniče!

Poslednju reč je prevalio preko usana tek posle jedne duge pauze. Izgovorio je govoto režeći.

O tome što se dogodilo izgleda da još nije znao ništa. Malopre je mislio po svemu sudeći na nešto drugo! Holidej je slutio da bi to moglo da bude ljubomora, jer po onome što je video u lovačkoj kolibi, odnosi između Alesandre i Enca nisu nikako bili samo rođачki. No to sada nije bilo važno. Daleko bitnije je bilo šta ovaj lupež smeru sa Alesandrom.

– Bili smo napadnuti kraj jednog potoka gde smo se zaustavili radi predaha – odgovorio je Holidej. – Napalo nas je šest skitnica u sedlima.

– Znači, po našoj zemlji se opet muva neki nepoznati šljam – promrsio je Enco. – No, to mora da se izmeni.

Pritom je pogledao kola sa arnjevima pitajući – Šta uopšte ovi vašijivi Indijanci imaju da traže ovde?

– To je moja stvar! – viknula je Alesandra. – Ja sam im dozvolila da se ulogore ovde. U to niko ne može da se meša. Ni ti, Enco, iako si sada nešto kao državni tužilac.

Del Vekio je stegao usne. Postalo mu je jasno da je u svojoj žustrini i neobuzdanosti otišao predaleko.

– Imaš pravo, Alesandra – kazao je tobož pokajnički. – Izvini što sam stavio primedbu na to.

Ponovo se obratio Holideju – Šta se onda dogodilo, svešteniče?

– Pa, u stvari ništa naročito – uzvratio je čovek u sveštениčkoj mantiji. – Skitnice su htele da naprave grubu šalu sa vašom rođakom. Došlo je do tuče i ta šestorica su izvukla deblji kraj.

Enco je gledao s nevericom.

– Šestorica protiv jednog?

– Tako je bilo, mister Del Vekio – Holidej se trudio da i dalje govori na način na koji to sveštenici čine.

– Zar nije ispaljen ni jedan metak?

– To nisu bili u pitanju revolveraši. Osim toga, izgleda da su imali izvesno strahopoštovanje prema mantiji.

– Šestorica! – gotovo je jeknuo Enco.

– Vi me sve više iznenađujete, svešteniče. Vi ste zaista nesvakidašnji stvor. Sveštenik koji savlada šestoricu napadača. Vi ste ih prebili, zar ne?

– U protivnom ne bih bio ovde – kazao je Holidej suvo. – Imao sam i mnogo sreće, moram priznati.

– Pređimo konačno na stvar, svešteniče. Obuzele su me izvesne sumnje da ste vi ono za šta se predstavljate.

Holidej podiže obrve.

– Tako dakle? – kazao je Džordžijanac otegnuto. – Ja vam mogu pokazati svoja dokumenta. Potvrdu je potpisao biskup slobodne metodističke crkve iz Hinoisa. Ja nisam posvećeni sveštenik u smislu velike zvanične crkve. Mi smo nešto kao sekta. U našoj zajednici svaki vernik ima mogućnost da postane sveštenik i da kao propovednik putuje zemljom. Ako hoćete da vidite moju potvrdu, rado ću je izvaditi iz svog prtljaga, mister Del Vekio.

Enco nemarno odmahnu rukom.

– Ima vremena. Ja vam i bez toga verujem da posedujete neki dokument. Znači, vi ste zaista pravi sveštenik. Dobro, hteo bih da pođem od te činjenice. To vas, međutim, ne oslobađa sumnje pod kojom se nalazite.

Taj hladnokrvni lupež od Del Vekia je uspeo da prikupi razne informacije o Džonatanu, odnosno, Doku Holideju. Revolverašu, kockaru i avanturisti. Ali to što je saznao obelodanjivao je postupno, na parče. To je bio deo jedne veoma smišljene i rafinirane taktike.

– Sumnja? – kazao je Dok. – To me zaista duboko pogađa.

– Saznao sam da je izvesni Džonatan Dok Holidej, revolveraš i kockar po „zanimanju”, pre oko četiri nedelje bio na području Rio Grande Sitija i bio umešan u neku misterioznu priču, Oče Džonatanane. Tamo niste bili u ulozi i odori sveštenika, već ste se pojavili kao lovac na učenjene glave, to jest na nagrade. Šta kažete na to?

Dok odmahnu glavom. Sasvim mirno je svojim ledeno sivim očima fiksirao Del Vekiove oči.

– Mora biti da se radi o zabuni i zabludi, gospodine Del Vekio. Sasvim sigurno ima još mnogo ljudi koji nose ime Džonatan, uostalom nikada nisam čuo za tog „kockara Holideja”. Zbog čega onda ne bi postojao i neki lovac na učenjene glave po imenu Džonatan, Dok Holidej? Možda postoji i neki sudija ili advokat sa istim takvim imenom. To bi bilo sasvim prirodno. Zar i vi ne mislite tako, mister Del Vekio?

Pozicije sa kojih je Del Vekio krenuo u napad nisu više bile tako čvrste. Kao da mu je tle pod nogama slabilo. Primetio je to i počeo da se povlači veoma vešto.

– Pa i ja sam pomislio da verovatno radi o slučajnoj podudarnosti imena,

svešteniče – kazao je. – Znači, slučajnost. Da li je takođe slučajnost da je jedan čovek po imenu Džonatan prijatelj nekadašnjeg detektiva agencije „Pinkerton”, Breda Barena?

Holidej se smešio učtivo.

– Aha, sada slutim odakle vetar duva, mister Del Vekio. Vi ste dakle u Salivan Sitiju sva željena imena obznanili telefonom, pa tako i moje ime. To je bilo veoma mudro i obazrivo s vaše strane. Na vašem mestu bih i ja postupio tako. Najverovatnije. Neko od vaših poznanika vam je posle toga poslao depešu koja vas je, što se tiče mene, učinila pozdrivim i naterala vas na razmišljanje. To mogu potpuno da shvatim. Ja naravno ne mogu ništa drugo da učinim do da vam kažem da nisam lovac na ljudske glave, niti poznajem Breda Barena. Ovo poslednje čak ne bih mogao ni dokazati. Mogu vam samo pokazati dokument iz kojeg ćete videti da sam svešteno lice. Što se tiče daljih obaveštenja, stojim vam na raspolaganju, mister Del Vekio. I ja sam zainteresovan za to da se ovaj slučaj što je moguće brže razjasni. U protivnom bih i ja na kraju mogao da budem osumnjičen za ubistvo. Zbog toga, ponavljam, želim da se sve što je moguće brže razjasni.

Enco Del Vekio se veoma trudio da zadrži dostojanstveno i otmeno držanje. Bio je gnevan na samog sebe, jer je prenaglio.

Da nije bilo tako, ne bi Dok uspeo da zaustavi „povoljan vetar koji mu je već nadimao jedra”.

Proklinjao je samog sebe zbog toga što nije uspeo da sasvim mirno razgovara i što nije uspeo da potisne i odagna svoju zapaljivu prirodu.

– Mogu da vas shvatim, svešteniče – kazao je. – Milo mi je da se moje sumnje nisu potvrdile. Vi ćete, uveren sam, ostati neko vreme ovde kao naš gost?

– Još ću razmisliti o tome – uzvratio je Dok. – U stvari, moj sveti zadatak je da putujem naokolo i držim propovedi.

– Možete sebi da priuštite kratak predah – Del Vekio se smejao. – Ako budete imali neodoljivu potrebu da držite propoved, možete se obratiti ljudima sa ranča. Ima među rančerima veći broj „crnih ovaca” kojima bi ozbiljna, sveta reč činila dobro.

Govoreći to Del Vekio se smejao. Džordžijancu nije promaklo da se Enco raduje što mu se pružila prilika za smeh, jer je na taj način lakše mogao da prebrodi razočaranje zbog poraza. Istina, ovaj poraz je po Del Vekiu bio samo od prolaznog značaja. Sve će on to veoma brzo dovesti u red, onako kako je naumio. Holideju nije bilo teško da sagleda na koji način i o čemu ovaj lupež razmišlja.

Holidej je sa svoje strane razmišljao da li je Alesandrin rođak nastavio igru davanja obaveštenja i izricanju optužbi postupno, na parče. Možda krije u rukavu još neki adut. Nije isključeno. Ispod oka je posmatrao Alesandru i video da je zbunjena i u nedoumici. Ipak, bilo je jasno da joj još nije „puklo pred očima” i da još uvek veruje u dobre namere svog rođaka. Njegovo sadašnje

ponašanje je, prema tome, najverovatnije pripisivala njegovoj preteranoj revnosti vezanoj za dužnost državnog tužioca. Nije još slutila izdaju.

Pitanje je kako će se dalje odvijati njegov pakleni plan.

– Šta ćete sada preduzeti, mister Del Vekio? – pitao je Dok.

– Već sam preduzeo još neke korake. Za početak, ponudio sam nagradu od dve hiljade dolara za hvatanje Breda Barena. Već su mnogi ljudi krenuli da ga traže. Mnoge momke sa ranča sam takođe poslao u potragu. Cela oblast Del Vekio ranča i oko njega biće pokrivena i pretražena sa svih strana. Poslao sam obaveštenje i u druga područja, naravno na rančeve i manje farme. Tu nagradu će, siguran sam, mnogi želeti da dobiju.

Alesandra je priterala svog konja bliže rođakovom.

– Ko ti je dao dozvolu da naređuješ mojim ljudima? – pitala ga je.

– To sam učinio u ime zakona, zbog lakšeg obavljanja istrage i hvatanja krivca, Alesandra. Nego, imam s tobom još o mnogim stvarima da se dogovorim. O nečemu što ne može da se odlaže.

Zategla je uzde i odjahala ne obraćajući više pažnju na svog rođaka. Uskratila mu je svaki odgovor. Samo je pozvala preko ramena – Hoćete li i vi poći, svešteniče?

Dok takođe potera svog konja. Indijanci su stajali tu bezizražajnih lica. Nisu odali ništa, a upravo to je bila najveća briga čoveka u svešteničkom ode-

lu. Tih dve hiljade dolara je bio vraški veliki izazov i iskušenje. Srećom, dobro je procenio ove ljude.

– Kasnije ću vas posetiti još jednom – kazao je tiho dok je projahao pored njih. – Uvek držim svoja obećanja.

Na licima Indijanaca nije zaigrao ni jedan nerv. Enco potera svog konja do Dokovog.

– Šta ste im to obećali, svešteniče?

– Nekoliko flaša viskija – uzvratio je Dok govoreći delimično istinu.

– Zbog čega to? Zar ne znate da je zabranjeno davati piće Indijancima?

– Ti ljudi su mi pre nekoliko dana pomogli kada je moj konj imao grčeve – objasnio je Dok. – Posle nekoliko sati je životinji bilo znatno bolje. Ja se, na žalost, ne razumem mnogo u konje, a naročito ne u bolesti životinja. Prirodni lekovi Indijanaca najčešće čine čuda. Žrtvovali su sve svoje zalihe viskija da bi napravili lek za jednu životinju. Nisam mogao da im dam novac, ali sam im obećao da ću im se odužiti čim mi se za to bude ukazala prilika.

– Da, da to mogu da razumem. Ali gde ćete sada uzeti novac za viski?

– To će učiniti vaša rođaka, Enco.

– Ponovo me oslovljavate po imenu, svešteniče. Smatram to dobrim znakom. Za mene je to dokaz da ste mi oprostili.

Holidej, smešeći se, odmahnu glavom.

– Nisam uopšte ni bio ljut na vas, Enco. Zbog čega bih bio? Sasvim ste logično i dosledno razmišljali, pošto ste dobili obaveštenje o onom Džona-

tanu Doku Holideju. Da budem iskren i ja ne bih postupio drugačije, pošto je taj čovek očigledno sumnjivih moralnih vrednosti.

– Dobro je da tako gledate na stvari, svešteniče. To mi potvrđuje da ste mudar čovek koji ume da misli.

– Hvala vam na komplimentu, Enco.

Da je advokat Del Vekio znao šta Holidej u tom trenutku misli, nesumnjivo bi dobio napad besa.

Logor Indijanaca je ostao za njima. Ostali jahači su ih sledili. Holidej je okrenuo glavu u stranu i odmahnuo s olakšanjem. Pao mu je težak kamen sa srca. Do malopre je sve izgledalo neizvesno, sve je visilo o tankom koncu. Kakva opasnost i ujedno kakva ironija – Bred Barens se Enco Del Vekiu nalazio na dohvat ruke! Da je advokat to prokljuvio, posledice bi bile nesagledive!

Na kakvim li je samo mukama bio Bred Barens sakriven ispod arnjeva. Bile su to paklene muke, pomislio je Holidej.

Pokazalo se da je logorovanje Indijanaca blizu ranča ipak bila dobra ideja. „Goničima” nikada ne bi palo na pamet da im je „divljač” baš tu, kraj rančerske kuće. Dakle, Tano pleme može mirno još neko vreme da boravi tu.

Holidej je odlučio da o svemu tome govori sa Alesandrom čim bude imao prilike, to jest, čim ostanu sami. Više nije sumnjao da će od sada nailaziti kod nje na puno razumevanje. Od malopre je i ona znala šta može očekivati od svog „vrlog” rođaka. Čak će biti gore

od njenih pretpostavki, bio je uveren. Najзад, Enco je krenuo u veliki, sveobuhvatan poduhvat i ništa neće moći da ga zaustavi.

Dokove pretpostavke su se brzo pokazale tačnim.

Enco Del Vekio nije verovao Holideju ni jednu jedinu reč. No, na takvu potvrdu izdatu od nepoznatog biskupa nije davao ni prebijeni cent. Takav papir bilo je moguće veoma lako pribaviti. Znao je to iz sopstvenog iskustva. Do sada je falsifikovao veliki broj potvrda. Za to je, uostalom, postao pravi majstor. Čak je i diploma njegovog fakulteta bila falsifikovana. To se verovatno ne bi otkrilo nikada, da nije počelo da se priča u krugovima sudija i advokata o spektakularnom dobijanju procesa mladog Del Vekia. Na njega je usmerena velika pažnja, a odjeci njegovih uspeha stigli su i do ministarstva pravosuđa. Naravno, došla su i podozrenja, a za njima i provera identiteta.

To je bio i razlog zbog kojeg je državna šerifska kancelarija bila uključena u istragu i proveru. Kao istaknuti borac za zakon i pravdu, bio je angažovan i Vajat Erp sa svojim pomoćnicima, jer nije trebalo samo slediti trag Encoa Del Vekia, nego i organizacije na čijem čelu je bio mladi advokat.

Sva ta zamršena pozadina i osnova svega nije preterano interesovala Doka Holideja. Obzirom da ga je Vajat Erp zamolio da mu se priključi u istrazi i to „na terenu”, bila mu je namera da zaštiti Alesandru i da pomogne svom prijatelju Bredu Barensu da se izvuče iz ne-

volje. Kada stvar sa Enco Del Vekiom bude sređena, moći će se bez velikih teškoća minirati cela organizacija koja je u raznim mestima ozbiljno ugrožavala i nanosila velike štete sprovođenju zakona i pravosuđa svojim pritiscima, ucenama i mitom.

Jašuci prema ranču, Holidej je o tome razmišljao intenzivno. Za to vreme su misli Encoa Del Vekia išle drugim pravcem. Ni na trenutak nije posumnjao da se „nevidljivi obruč” sumnji već odavno zatvara oko njega. Suviše je bio obuzet time na koji način da uništi Alesandru. No, da bi ostvario taj cilj, morao se dokopati Breda Barena. On je u Encovim očima bio najvažniji svedok. Uostalom, u međuvremenu mu je još jedna ideja pala na pamet. Još ove večeri će položiti svoje karte na sto. Bio je izuzetno radoznao kako će na to reagovati Alesandra i Holidej. Ta pomisao mu je razvukla lice u satanski osmeh. Holideju je to promaklo, jer je i sam imao dovoljno svojih briga i nevolja.

Stigli su u široko, prostrano dvorište ranča. Dva čoveka su hitala prema njima da prihvate konje i pobrinu se za njih. Alesandra je imala oči samo za Holideja. Svom rođaku je stavila do znanja, istina, bez reči, da za njega od ove večeri oseća samo prezir.

– Svešteniče, pođite, molim vas, sa mnom! – zamolila je. – Ja sam vam obećala obilnu i ukusnu večeru. To ćete dobiti odmah.

– Tome se radujem od sveg srca – odgovorio je Dok smešeci se. – Odavno

nisam bio tako gladan kao posle ovog uzbudljivog dana!

Enco se pridružio dvojici čuvara zakona. Pretvarao se da nije uopšte čuo Alesandrine reči.

Dok je podozrevao da su dvojica pomoćnika šerifa bili u stvari ljudi sa Encovog platnog spiska. Sumnja je bila opravdana.

VI

Alesandra je drhtala. Iz očiju joj se mogao čitati strah. Tek sada kada je ostala nasamo sa Dokom, pustila je osećanjima na volju. Nije više morala da se prikriva samosavlađivanjem. Kao dete obisnula se Holideju oko vrata.

– To je strašno! – šaputala je. – Tek sada počinjem da sagledavam celu stvar. Džoni, zbog čega mi to nisi rekao odavno? Ti si to morao znati! Ti uopšte nisi sveštenik. I tebe sam u međuvremenu prozrela! Molim te, Džoni, reci mi istinu.

Odvojio se od devojke i pokazao na vrata.

– Moramo biti oprezni – upozorio je. – Enco ne sme primetiti ništa. On može naići svakog trenutka.

Alesandra je odmahнула glavom.

– On sada ima preča posla. Mora se dogovoriti sa onim pomoćnicima šerifa – došaputala je. – On ih je zapravo svojim uticajem ugurao na to mesto. Do te mere je vršio pritisak na šerifa Nortona sve dok ovaj nije popustio i primio ih na posao. Grad s tim nema nikakve veze. Obojica primaju platu od Enca. Oni su takoreći njegovi privatni šerifi. Oni u

gradu nemaju šta da kažu. Nadležni su za naše područje, ali ono što čine, to je navodno u ime zakona. No to sada i nije tako važno. Hajde da govorimo o tebi, Džonatane. Ti nisi uopšte sveštenik, zar ne?

– Pa prerušavam se tu i tamo, s vremena na vreme – odgovorio je tiho.

Mogao je da joj poveri deo istine. Međutim, da je ovde po zvaničnom naređenju to neće saznati nikada.

– Čemu to prerušavanje, Džoni ili Holideje?

– Zbog one priče iz Oklahome. Moram za neko vreme da se „sklonim”. Za petama su mi nekoliko tipova kojima sam, kako da kažem, pomrsio račune!

– Ti si, dakle, stigao ovamo sasvim slučajno?

– A šta si ti mislila, Alesandra?

– Da si Encu za petama.

– Koješta, ovde sam sasvim slučajno.

– Ti si prijatelj Breda Barensa, zar ne?

– To je tačno. Pomogao sam mu protiv one dvojice ubica. Oni su, koliko da znaš, priznali da je trebalo da ga ubiju po naređenju tvog rođaka Enca. Upravo su nameravali da ubiju Barensa kada sam ja naišao.

– I onda si ih ti ubio?

– Nisam imao drugog izbora, Alesandra!

– Gde je Bred sada, reci mi!

– Na sigurnom, ne brini.

– Zašto nećeš da mi odaš to mesto?

– Bojim se da možeš da popustiš ako dospeš u neku tešku situaciju, Sendi.

Nemoj me više ispitivati, sigurno ti neću reći više od ovoga.

– Baš si žao, Holideje. Zar mi ne veruješ?

– Pustimo to sada. Treba da razgovaramo o važnijim stvarima – prekinuo je Dok. – Sada si mogla da vidiš kakav je đavo tvoj rođak. Učiniće sve da te uništi, Sendi. Sama si se uverila da ide preko leševa i da ga ništa ne može zaustaviti. On ima na savesti i svog rođenog oca. Ona dvojica lovaca na divlje zveri su kompanjoni, pajtaši one dvojice lupeža koje sam ja sredio da bih spasao Breda Barensa. Shvataš li ili ti moram tu međusobnu povezanost događaja bolje objasniti?

– Sve mi je već jasno – jeknu Alesandra očajna. – Bože moj, nikada ne bih mogla ni pomisliti da jedan čovek može biti toliko zao. I baš sam ja naletela na njega i potpuno mu verovala. Nisam ništa posumnjala kada se pojavio odmah nakon pucnjave. Pritom, ipak je sve bilo jasno kao dan.

– Sendi, bila si u šoku – tešio je Holidej. – Na tebe se previše toga sručilo. U svom očajanju si u Encu videla svog velikog spasioca. Ne bi trebalo sebi da bilo šta prebacuješ. Mislim, ni zbog čega što se dogodilo.

– Šta će se sada dogoditi, Holideje? – pitala je zabrinuto.

– Jednostavno ćemo sačekati da vidimo šta će on preduzeti. On već postaje nesiguran. Jesi li primetila da se razgnevio kada je primetio da me ne može raskrinkati? Sada, naravno, traži druge mogućnosti da bi nam postavio zamku.

Neće mi još dugo verovati. Video sam mu to na licu. Pretpostavljam da pre svega hoće da ščepa Breda.

– Može li mu to uspeti?

– Sve je moguće, Sendi!

– Mislim da ću poludeti. Zar baš ništa ne možemo preduzeti? Što ne odeš jednostavno do Enca i kažeš mu u lice kakav je gad? Tako bi ga saterao u tesnac. On će naravno potegnuti revolver, ali ćeš ti biti pripremljen na to. Ti bi mogao da ga ubiješ i na taj način rešiš sve probleme ovog sveta!

– Ne! – kazao je Dok mirno. – Nije to baš tako jednostavno, Sendi. Takve stvari se ne mogu rešiti novim ubistvom!

– Sada opet govoriš kao sveštenik!

– Ja tako i mislim – tvrdio je Džordžijanac. – Nikada nisam bio za besmisleno ubijanje. Osim toga, Encova smrt bi bila potpuno besmislena. Mene bi gonili kao ubicu jednog državnog tužioca, koji je izgubio život hrabro obavljajući svoju dužnost.

– Moja izjava bi rasvetlila sve, Holideje. Nemaš se čega bojati. Saspi mu svoje optužbe u lice. Nateraj ga da govori kada bude došao ovamo. I ja ću takođe dati svoj doprinos i baciti mu sve u lice... Sateraćemo ga uza zid!

– Na to će se on samo podrugljivo nasmejati, Sendi. Zar zaista još nisi shvatila kakav je to hladni, promišljeni lupež? On bi se čak klonio da se maši oružja. Bio bi krajnje oprezan. Jedino što bi učinio jeste da sve porekne i odbaci! Nas dvoje bi se pritom samo izložili velikoj opasnosti, većoj nego što je

ona trenutno. Ne, Sendi mi moramo i dalje igrati ulogu, našu ulogu kao što uostalom i on igra svoju. Moraš biti sigurna da je on obezbedio odstupnicu. Pored one dvojice tobožnjih čuvara zakona i ostali sa kojima je došao stoje svi zajedno na njegovoj strani. Smeo bih se kladiti u to. Koji su to ljudi?

– Sve samo nova, meni nepoznata lica, koliko sam mogla da vidim – odgovorila je uplašeno. – To mi do sada nije palo na pamet.

– Eto vidiš – promrsio je zadovoljno. – Sada ćeš konačno sagledati kakav je naš položaj i kako stvari stoje. Zbog toga ne smemo dati Encu povod da se ustremi na nas. Šta misliš koliko bi mu to odgovaralo da može da nam podmetne neki zločin? Tada bi nas svo troje izveo pred sud. Na osnovu onoga što se do sada dogodilo mogao bi da iskonstruiše jednu prilično čvrstu optužbu. Sve se to odlično uklapa. Tvoja ljubavna veza sa Bredom. Moje prijateljstvo s njim. A pre svega i iznad svega činjenica da je tvoj stric Kris stajao na putu da slobodno koristiš svoje nasledstvo, što si oduvek želela. Ako postupimo po tvome, samo bi završili u zatvoru.

– Ja to neću izdržati! Kako to misliš da jednostavno čekamo i ne učinimo ništa? To će mi pomutiti razum, Holideje!

– Sačekaj samo mirno da Enco „izgubi” svoj – kazao je Holidej mirno.

Alesandra je pokrila lice šakama i jeknula.

– Volela bih da imam nerve kao ti, svešteniče!

Slegnuo je ramenima. Uostalom, bio je već naviknut na ovakve stvari. Istina je takođe da nije voleo borbu protiv ovakvih podmuklih tipova, jer je zahtevala specijalnu strategiju i taktiku. Bilo je, nema šta, neprijatno osećanje očekivati otrovnu strelu iz zasede.

Alesandra se ponovo bacila na Dokuve grudi.

– Reci mi bar gde se Bred nalazi – moljaka je. – Jesi li ga sakrio negde u brdima? On je sigurno ranjen pa mu je potreban neko ko će brinuti o njemu.

– Ko to tvrdi da je ranjen?

– Da nije, već bi se odavno pojavio negde u mojoj blizini. Bred nije čovek koji bi se kukavički pritajio. Prema tome, sigurna sam da je pogođen.

– Ipak, ne treba uopšte da brineš – tvrdio je Džodžijanac. – I nemoj se više truditi, ja neću odati njegovo skrovište.

– Ja imam na to pravo, Holideje!

– Ja sam gladan – upozorio je. – Trebalo je da se pobrineš da dobijem hranu, da sto bude postavljen. I žedan sam, takođe.

Neko je kucao na vrata.

– Smem li da uđem? – pitao je Enco poletno i već stajao na pragu. Otvorio je vrata takvom brzinom da Alesandra nije uspela da se odvoji od Holideja.

– Nemoj se truditi, rođako! – kazao je Enco cereći se. – Meni je sasvim jasno da se između vas nešto dogodilo. Ako ti ostaneš nekoliko sati sama s nekim muškarcem, to se jednostavno mora dogoditi. Mogu da zamislim veoma živo šta se događalo tamo u dolini. Za to

čak ne moram mnogo da mučim svoju maštu. Ti si našeg „ljubaznog” sveštenika zavela, Sendi. Ti to umeš da činiš majstorski. Verujem da ni sveštenik nije baš imao nešto protiv. Zar ne, svešteniče? Konačno, svi smo ljudi istih slabosti, želja i uživanja. A vi baš niste neki prosečan tip, nego sasvim izuzetna osoba. To mi je palo u oči još kada sam vas ugledao prvi put. Ne možete baš tom crnom mantijom i belom kragnom prikriti istinu, ono što se u vama zbiva. Priznajte to sasvim mirno. Ne morate imati tajni. Ja se zbog toga ne ljutim na vas. Nimalo! Vi biste u mojim očima i bili pravi čovek za moju rođaku!

– Takve misli su i meni već padale na pamet! – uzvratila Holidej smešeći se. – Ne moram čak ni da time prekršim zavet čednosti. Mogu da se oženim i da uprkos tome ostanem sveštenik. Naravno, sve to pod pretpostavkom da me Sendi hoće! Mislím, zauvek. Šta ti misliš o tome, Sendi? – pritom joj je namignuo kako bi shvatila na šta cilja i šta time smjera. – Da li bi bila voljna da budeš moja žena?

Shvatila je odmah. Bila je, uostalom, sve drugo samo ne glupa.

Ovo je, uopšte uzev, bila njena velika šansa. Ako bi postali muž i žena, Enco bi se našao u nebranom grožđu. Morao bi da ih ubije oboje da bi se dokopao miliona.

– Tvoje pitanje je došlo tako iznenada, Holideje – uzvratila je Alesandra. – Ne bih te odbila ni u kom slučaju. Dopadaš mi se od kada sam te videla na potoku bez te crne mantije. Imaš vraški dobro

telo i nudiš ženi više nego što su mi svi do sada ponudili.

Smešeci se pritom, pogledala je Enca koji je bio prilično zatečen raspletom. Dao je jedan vraški lakomislen predlog. Trebalo je da to bude samo jedna podrugljiva primedba, no ovo dvoje je reagovalo sasvim drugačije nego što je on mogao i da sanja.

Da li oni zaista misle tako ozbiljno ili...?

Ta misao ga je žestoko mučila. Da to možda nije zavera protiv njega? Možda su se ovo dvoje tako dogovorili?

– Hoćeš li nam dati svoj blagoslov, Enco? – pitala je razdragano. – Ti si nam lično dao tu ideju.

– Zašto da ne – izvlačio se Enco. – Ja nemam ništa protiv. Čak i kada bih hteo da to sprečim, ruke bi mi bile vezane. No, hajde da o tome nastavimo razgovor za vreme jela. Jesi li već obavestila kuvaricu, Sendi?

– To ću učiniti sada – uzvratila je Alesandra. – Sve ću organizovati i dati potrebna uputstva. Za to vreme možete vas dvojica da popijete nešto i da razgovarate.

Istrčala je napolje. Enco je izvadio flašu i čaše iz jedne vitrine i učinio pokret rukom koji je značio poziv.

– Izvolite, oče Džonatane. Sada konačno možemo mirno da razgovaramo. Ako je moguće bez igranja „mačke i miša”. Govorićemo o bitnim činjenicama, Džoni.

Glas Enca Del Vekia je odjednom zazvučao tvrdo i nepomirljivo. Gledao je Holideja kao da pred sobom ima smrt-

nog neprijatelja. To je, uostalom, i bio slučaj.

– Slušam – kazao Holidej hladno.

– Šta vam leži na srcu?

– Kao prvo, odbaci te proklete ljubazne fraze, Holideje! – gotovo je zarežao advokat. – Ja sam te prozreo i sada znam da si prokleta kopile. Verovatno si najprepredeniji pasji sin kojeg sam ikada sreo. To je razlog zbog kojeg više neću da se pretvaram. Nemam nameru – natočio je piće i gurnuo jednu čašu preko stola prema Doku. – Dakle, ti, satano od sveštenika! – nastavio je.

– Za mene je stvar sasvim jasna i zbog toga ti dajem jedan dobronameran savet! Skidaj konačno tu svoju prokletu masku, oče Džonatane ili Holideje! Jesi li spreman da sa mnom razgovaraš razumno ili ti je draže da te sredim po kratkom postupku?

Cereći se, podigao je čašu. I Dok je takođe ispio piće. Jasno je osećao neposrednu opasnost. Iza vrata trpezarije su najverovatnije već stajale pripravne ubice, jer u protivnom Enco ne bi smeo da bude tako razmetljiv.

– Ja ne znam šta vi hoćete, Enco – kazao je Dok uzdržano. – Za vas ne postoje razlozi, nema osnova da ne verujete u moje zvanje, da sumnjate da sam sveštenik. Ili mislite da sam ja stvarno onaj Dok Holidej o kojem ste mi pre kratkog vremena pričali. Budite razumni, Enco.

Enco se cerio preteče.

– O kej, oče Džonatane! Ti dakle hoćeš da nastaviš igru. Kako hoćeš, glu-

pane. Možeš da rešiš stvar i drugačije. A i ja mogu!

Neverovatno brzim pokretom izvukao je revolver iz futrole.

– Na tebi je izbor, „oče Džonatane” – kazao je. – Tu, još jednu šansu ću ti dati. Ili ćeš se priključiti mojoj strani ili ćeš umreti.

Iza Džordžijanca se otvoriše vrata i trenutak kasnije mu je neko pritisnuo revolversku cev na potiljak.

– Imaš tačno jedan minut na raspolaganju, „oče Džonatane” – kazao je Enco ledeno. – Još možeš kazati „da”!

Pritisak metala na Holidejevom potiljku bio je jezivo hladan. Encove oči su se pretvorile u oči ptice grabljivice. Holidej se opusti. Nije imalo nikakvog smisla igrati i dalje ulogu sveštenika. Uostalom da i jeste pravi sveštenik, Enco bi ga sigurno ubio, to jest prepustio svojim plaćenim ubicama. Utuvio je sebi nešto u glavu i od toga sasvim sigurno neće odustati.

– U redu je! – kazao je Dok, kada se opasna minuta bližila kraju. – Možeš svog ubicu ponovo da pošalješ napolje, Enco. Znaš i sâm da moja puška visi napolju na sedlu, a revolver nemam.

Enco dade znak svom čoveku.

– Proveri, Gudvine!

Ovaj skloni revolversku cev sa Doko-
vog potiljka i opipa telo spretnim, uvež-
banim pokretima. Nije pronašao ništa.

– U redu je – kazao je Enco. – Odlazi odavde, Gudvine! Nemoj, međutim, zaboraviti da ostaneš u blizini. Džonatane, na tebe će se motriti sve vreme dok budem razgovarao s tobom. Prema

tome, nemoj da se zanosiš raznim mislima, znaš već kakvim. Samo sekundu kasnije bi bio mrtav. Ja sam još pre izvesnog vremena probušio rupe na svim vratima. Krišom naravno. Mi smo vas dvoje već malopre motrili dok ste šaputali. Bilo je to veoma neoprezno s vaše strane. Morali ste računati s tim da vas prisluškujemo.

Holidej mu to nije poverovao, bar ne sasvim. Znao je da je to uglavnom blef. Imao je oštre oči i ne bi mu promaklo da su na vratima ili čak zidovima izbušene rupe.

– Interesantno, Enco – kazao je mirno. – Onda znaš sve, pa nemam šta više da ti pričam.

Pogledao je preko ramena na trenutak. Gudvin je idući u nazad napuštao sobu. Bio je to jedan od pomoćnika šerifa.

Enco Del Vekio se i dalje cerio osećajući se gospodarom situacije.

– Prvo sam razmišljao da li da naredim da te ubiju, „oče” – kazao je.

– No, po mojoj oceni, to je šteta za tebe. Shvatio sam da si opasan. Verovatno najopasniji pasji sin kojeg sam ikada sreo. Pomislio sam da sam takvog čoveka oduvek tražio. Ti nemaš nikakvih obzira, Džonatane. U svakom slučaju ja mislim da si takav. Sada ću ti ponuditi nešto. Možeš ovde da budeš „drugi čovek”, odmah iza mene. Milionsko nasleđstvo će uskoro pripasti meni. Moja rođaka se već sada može smatrati mrtvom, samo što ona to ne zna.

– Hoćeš da narediš da je ubiju? Ili da je ubiješ svojom rukom?

– To još nije sasvim precizirano, odluka još nije pala. Ako budeš na mojoj strani i budeš sarađivao, Alesandrin život je spašen. Vi ćete se venčati, a ja ću ovde biti veliki gazda. Ti ćeš biti moj zastupnik, moja desna ruka. Alessandra će me sasvim zvanično učiniti svojim glavnim zastupnikom. Naravno, ja ću zbog velikih poslova biti često na putu, dok ćeš ti ovde upravljati, Džonatane. Vas dvoje možete da vodite divan, bezbrižan život, a ja bih se kao gazda veoma retko pojavljivao ovde. Sve bi u izvesnom smislu ostalo kao i do sada. Vas dvoje ste najbolja uprava ovde koju mogu zamisliti.

Holidej se smešio i klimao glavom. Naravno, bio je spreman da se uključi u ovu podmuklu igru, istina, na svoj način. I to, bez svake sumnje. Prvo zbog toga što je bio u ovom trenutku prinuđen da postupi tako, pa se i pretvarao da mu se Encovi predlozi veoma dopadaju.

– To ne zvuči loše – kazao je. – Ali tako jednostavno kako si zamislio i nije baš sasvim. Zar nisi pomišljao na mogućnost da Alessandra može odbiti?

– Ona će se u početku buniti i odupirati – kazao je Enco samouvereno. – No, mora uskoro uvideti da za nju nema drugog izbora. Ili misliš da će pre izabrati smrt, Džonatane?

– Pa ne možeš je jednostavno ubiti.

– To mi i nije potrebno. Njoj je, može se reći, konopac već oko vrata. Sve pripreme su već obavljene za to. Treba samo da obavim još jednu sitnicu i dam poslednji podsticaj. Mislim, za-

vršni. Da li će baš biti obešena, to se ne može znati. Naravno, ne može je mimoći duža zatvorska kazna. Verovatno ću proces voditi ja, tako da se uprkos svim dokazima izvuče, to jest, ne ode na vešala. Za dlaku! Još će me svi zbog toga hvaliti i veličati jer sam se toliko zauzeo za svoju rođaku. To će moj inače veliki ugled advokata i branioca još povećati.

– Kako to uspevaš? – pitao je Holidej sa naglašenim divljenjem. – Sendi mi je pričala o pravim čudima vezanim za tvoju advokatsku karijeru. Kaže da si i najbeznadežnije slučajeve izvlačio iz vatre.

– To, u stvari, i nije neka umetnost – objašnjavao je Enco. – Važno je samo veoma intenzivno njuškati i čeprkati po životima izvesnih ljudi. Najčešće se i nađe neka mračna tajna, makar „malo skretanje u stranu”. Ne možeš verovati kako je onda lako steći vlast nad takvim, dobiti od njega sve što hoćeš. Sve ostalo je samo forma. Ima naravno i takvih koji nemaju mrlju na savesti, ali su zapali u finansijske teškoće iz kojih se ne mogu izvući. Njima se daje velikodušan kredit. Ima raznih mogućnosti, Holideje.

– Zar nije opasno to što mi sve odaješ, Enco?

Advokat prezrivo odmahnu rukom.

– Ono što znaš, Džonatane, neće moći da preneseš dalje čak i da to smerаш. Veruj mi, veoma brzo bi bio mrtav.

– Ja i nemam nameru da te odam – kazao je Dok. – U tom smislu nemaš šta da brineš. Ubedio si me, Enco. Od sada

na dalje imam najbolje moguće izgleda za budućnost.

Del Vekio podiže obrve.

– Tebe je začuđujuće lako ubediti, čoveče – zaključio je advokat podozrivo.

– Umem da mislim, Enco, to je sve!

– Upravo zbog toga sam te i odabrao, Džonatane. Vremenom bi samo morao da postaneš malo domišljatiji i oštroumniji. U stvari, nisam računao da ćeš tako brzo nasesti na moj blef. Tako određeno i sigurno nisam baš znao gotovo ništa o tebi. Samo sam pomislio na mogućnost da si možda lagao tvrdeći da si zaista sveštenik, a da se kod „Džonatana” kojeg sam pomenuo radio samo o istom imenu. Zbog toga sam i pokušao sa blefom.

– Svaka čast! – rekao je Džordžijanac sa uvažavanjem. – To još nikome nije uspelo sa mnom.

– Ne obraćaj pažnju na to, nije važno – zaključio je Enco samouvereno. – Uprkos tome, ti si prvoklasan čovek. Moraš se, međutim, pomiriti s tim da sam ja za nekoliko koplja ispred tebe.

Holidej je to propratio komplimentom.

– Da to nisam sagledao ne bih prihvatio tvoj predlog, Enco.

– Eto vidiš, sve sam znao unapred.

– Smem li da pitam kako misliš da središ Alesandru ukoliko bude stvarala teškoće?

– Sakupio sam svedoke da je zajedno sa Bredom Barensom planirala ubistvo mog oca. Sakupljeno je čitavo brdo dokaza i dva puta više svedoka. To je gusta mreža iz koje se nikada neće izvući.

Ako bude počela da stvara teškoće, možeš joj reći sve šta je čeka. Uveren sam da će biti razumna. A šta ona to tako mnogo gubi? Ona će i dalje voditi divan, bezbrižan život. Ja sam siguran da je dovoljno pametna da to uvidi. Ti ne misliš tako?

– Sasvim sigurno je tako, Enco.

Nazdravili su jedan drugome, a onda je advokat ponovo napunio čaše.

– Sada još treba razjasniti najvažniju tačku – kazao je Enco nagnuvši se još više prema svom sagovorniku. Gledao je Doka pravo u ženice. – Potrebna mi je glava Breda Barensa. Taj čovek mora biti likvidiran što je moguće pre. On je jedini koji još može da mi pokvari planove.

– To ne moraš ni da mi govoriš, Enco. Meni je od samog početka bilo jasno da ćeš od mene tražiti njegovu glavu. No, to mi ne pada baš lako. On spada među moje prave prijatelje. Zar nema drugog rešenja?

Enco se namrgodi.

– Kako to uopšte zamišljaš? – pitao je cinično. – Hoćeš li da uključiš ceo svet? Mogu ti učiniti ustupak time što ću poštediti Sendi. Bred Barens se, međutim, uopšte ne uklapa u moje planove. On je slepo zaljubljen u Sendi. To je pravi ludak. Dozvolio je da mu ona odnese pamet i nema predstavu šta mu se sprema. Ti si to, pretpostavljam, već prozreo, Džonatane, zar ne? Moja rođaka je lakomisleno i površno stvorenje. Ni tebi baš neće biti lako da je držiš pod kontrolom. Ako Bred Barens bude i dalje živio, to će stvari okrenuti drugim

tokom. Moraš ga žrtvovati, Džoni. Taj put se ne može zaobići!

Holidej je sumorno i namršteno gledao pred sebe. Ako bi suviše brzo prihvatio, Enco bi ponovo mogao da sumnja.

– To mi neće baš pasti lako, Enco – kazao je posle nekog vremena. – Moraš to da shvatiš, čoveče! Kosi se sa mojim principima.

– Ja to shvatam – tvrdio je Enco tobož s puno saučešća. – No takav je život, dragi moj. S vremena na vreme traži najteže odluke. To se ne može obići, niti izbeći kada se žele postići neki određeni viši ciljevi. Moraju se s vremena na vreme zaboraviti svi obziri do poslednjeg, oče Džonatane. Ja sam to shvatio na vreme i zato sam tu gde sam: uspešan i bogat. Uvideo sam da moj otac stoji na putu da ostvarim svoje ciljeve. Da će to činiti još dugo, jer je vodio veoma zdrav život i imao sve izgleda da doživi najdublju starost. Do njegove prirodne smrti bih verovatno i ja davno prošao svoje najbolje godine. Razmišljajući na taj način, morao sam nešto drastično da preduzmem, Džoni. Razmisli dobro o tome.

Holidej umorno klimnu glavom. Najradije bi, u stvari, dokopao ovog podmuklog zločinca za gušu, no morao je da se savlada.

– Dakle, šta si odlučio? – insistirao je advokat.

– Mislim da si ti u pravu – kazao je Dok žustro. – Ali ja ni u kom slučaju neću da budem prisutan kada...

Ostali deo rečenice ostao je neizgovoren.

– Sve je u redu – umirivao ga je Enco. – Ti ne moraš ni da mrdneš prstom. Jedino mi moraš objasniti gde se to skrovište nalazi. Ostalo će srediti moji ljudi.

– Nacrtaću ti detaljnu mapu – obećao je Enco u crnoj mantiji. – I to čim bismo jeli. I... bilo bi mi draže kada Sendi o tome ne bi saznala ništa.

– I ja smatram da je tako bolje. Sve ćemo to obaviti tajno i, takoreći, u „svilenim rukavicama”. Samo je moraš pripremiti na to da će morati da potpiše neke papire. Potvrdi joj da joj želim dobro, samo najbolje.

Ona i onako neće biti u stanju da odluči šta bi dobro i korisno učinila sa svim tim milionima.

Holidej se složio.

– Možeš se osloniti na mene, Enco. Ovaj, zamalo da nešto zaboravim. Bred nije sâm u tom skrovištu.

– To sam već i mislio. On je ranjen i potrebna mu je nega, ja bar tako smatram.

– Pravilno zaključuješ.

– Koliko je to ljudi s njim?

– Šestoro!

– Moji ljudi će ih srediti.

– To bi bio pravi masakr, Enco.

– Jedan mrtav više ili manje nema značaja – kazao je Enco ledenim glasom. – Ja ovde moram da sednem za čist sto, treba mi jasna, čista situacija.

– Hoćeš li i ti da odjašeš sa svojim ljudima?

Advokat se podmuklo nasmeja.

– Ne, gospodine! Ja ti toliko baš ne verujem. Ostaću na ranču i paziti da ti ne

dodeš na neku zlu pomisao. Tek kada budem sto posto siguran, daću ti odrešene ruke. A biću siguran tek kada tvoj prijatelj, a i ostali budu likvidirani.

Holidej je ravnodušno klimnuo glavom.

– Na tvom mestu ne bih ni ja postupio drugačije. Za nekoliko dana ćeš, što se tiče mene, biti na čistom.

– To se može tumačiti i ovako i onako, Džoni.

– Uvek na oprezu, zar ne?

– Ja samo pokušavam da se, razmišljajući, stavim u tvoj položaj. Na tvom mestu, na primer, ne bih reagovao drugačije i prihvatio bih predloge. Ipak, moram računati i s tim da ćeš mi zaškočiti s leđa. Ukoliko bi to bio slučaj, mislim na to da nećeš provesti ni jedan minut bez prismotre, dok sve ne bude obavljeno. Jesi li sada neraspoložen prema meni?

– Ne vidim razloga za to, Enco.

– Raduje me što se razumemo, Džonatanane.

Alesandra je ušla u sobu. Okupala se i obukla haljinu. Kosa joj je slobodno padala na ramena otkrivena velikim izrezom. Na preplanuloj koži blistala je biserna ogrlica. Na nogama je imala jednostavne sandale u kojima je hodala lako kao gazela.

– Potrajalo je malo duže – kazala je žustro. – Morala sam malo da se osvežim – Alesandra je uzela čašu iz vitrine i natočila sebi jedan viski. – Jeste li lepo popričali? – pitala je.

Holidej se nagnu prema njoj i poljubi je u usta.

– Enco je u redu – kazao je. – U međuvremenu smo utvrdili da se razumemo i slažemo. Sve sada samo zavisi od tebe, Alesandra. Hoćeš li se udati za mene ili ne? Ako hoćeš, što se mene tiče, mogli bismo se već sutra venčati kod sudije u Salivan Sitiju.

– Već tako brzo? – pitala je iznenađeno. – Zar ne bismo smeli sebi da ostavimo malo više vremena za razmišljanje, Džoni?

– To prepuštam tebi, Sendi!

– A šta ako ja odustanem?

– To sigurno nećeš – kazao je Enco i gledao je ukočeno. – Mislim da ti još uvek ne razumeš i ne sagledavaš situaciju u potpunosti, rođako.

Ispila je svoj viski na dušak, zagrcnula se i nezadrživo kašljala. Holidej je pljesnu nekoliko puta po leđima.

– Nisam shvatila! – čudila se Alesandra brišući suze koje joj je jak kašalj naterao na oči. – A kako bi to trebalo da razumem i o čemu je uopšte reč, Enco?

– To je bar jasno – odgovorio je. – Bićeš Džonatanova žena i tu ne može biti pogovora. Ja baš nisam spreman da i dalje ignorišem činjenice. Džoni je već sve ukapirao. Predložio sam mu nešto i on je to prihvatio. To ćeš i ti učiniti ili će za tebe biti velikih neprijatnosti. Neizmernih!

– I za mene takođe – dopunio je Holidej. – Ako ti ne sarađuješ i ne prihvatiš, Encu ja neću biti potreban. Zar nije tako, Enco?

– Šta bi u tom slučaju bilo s tobom to još ne znam! – promrsio je advokat.

– To bi se još moralo razjasniti. No u prvom redu se radi o Alesandri. Neka odluči šta joj je draže.

Devojka je poskočila kao oparena.

– Šta se to ovde odigrava? Kakva je igra u pitanju?

– Enco ti misli samo najbolje – kazao je Holidej. – Nemaš nikakvog razloga da se uzrujavaš. Nas dvoje ćemo biti bračni par i od tada će sve biti u redu.

– U suprotnom ćeš biti izvedena pred sud. Optužba će glasiti ubistvo! – kazao je Enco smešeci se podmuklo.

Odjednom joj se u ruci stvorio „deringer”. Obišla je sto i pritisla duplu cev rođaku na slepoočnicu.

– Bez mene! – siktala je. – O, ne; Enco, to si zamislio suviše jednostavno i lako. Sada će se koplje okrenuti.

Enco je sedeo kao okamenjen. Vrata iza Holidejevih leđa se otvoriše naglo i Gudvin sa drugim pomoćnikom hrupi u sobu. Držali su uperene revolvare u ruci. Međutim nisu pucali nego su zastali kao da su naleteli na neki nevidljivi zid.

– Kaži im da nestanu! – vikala je Alesandra. – Brojaću do tri, a onda ću ti napuniti tu prokletu glavu usijanim olovom.

Enco je prebledeo kao smrt, a krupne graške znoja rosile su mu čelo. Holidej mu je uputio pogled koji je, nadao se ovaj, dobro shvatio.

– Jedan – počela je Alesandra da broji. – Dva...

– Odlazite! – jeknu Enco. – Nestanite iz sobe!

Dvojica pomoćnika se povukoše. Izmicali su hodajući u nazad. Najзад se vrata zatvoriše s treskom. Dok lagano ustade sa svog mesta.

– Budi razumna, Sendi! – govorio je ubedljivo. – To ti neće doneti ništa, devojko! Samo se unesrećuješ. Dozvoli da prvo sve lepo objasnim. Ja smatram da su Encovi planovi za budućnost sasvim dobri.

– On je jedna obična propalica! – vikala je Alesandra. – On se samo nameračio na moje nasledstvo, ništa drugo! Ti to znaš sasvim dobro, Džoni!

Džordžijanac ustade sa stolice i krenu prema njoj.

– Stani, Džoni! – jeknula je. – Ili ću te ja...

Nastavio je mirno dalje.

– Nema nikakve svrhe, Sendi – tvrdio je. – Ako ubiješ Enca, bićeš optužena za ubistvo. Tada ti niko više ne može pomoći.

– On mene u svakom slučaju hoće da pošalje na vešala! Kakva je onda uopšte razlika?

Situacija je bila krajnje opasna. Alesandra je očigledno odlučila da povuče obarač.

– Uveravam te da će on to učiniti jedino ukoliko ne prihvatiš njegov predlog – tvrdio je Holidej. – On mi je u međuvremenu objasnio sve i ja njegove namere smatram sasvim razumnim.

– Ti postaješ njegov saučesnik u zločinu, Džoni!

– Moj razum mi govori drugačije, Sendi!

– Kako vidim, nisi ništa bolji od nje-ga.

Prišao je još jedan korak bliže i to sa-svim lagano.

– Svako mora da uvidi gde mu je me-sto – kazao je ledeno. – Enco me je ubedio. Trebalo bi i ti da misliš isto kao i ja. Onda bi sve bilo u redu.

Tada se u magnovenju našao uz nju. Nije joj ostavio vremena da razmišlja nego je povukao naglo i odvojio od Enca. „Deringer” je zapraštao i oba metka se zarila uz samo stolicu na ko-joj je sedeo. Meci su se zarali u pod.

Vrata se ponovo otvoriše naglo i oba pomoćnika uleteše u sobu. Enco je sko-čio sa stolice. Lica izobličena od besa ustremio se obema pesnicama na svoju rođaku.

– Sada ćeš mi platiti, prokleta vešti-ce!

Holidej je obgrlio devojkicu levom ru-kom, a desnu ispružio tako da je advo-kata zaustavio na potrebnom rastoja-nju.

– Nemoj, Enco! Sada je sve u potpu-nom redu!

Advokat zbunjeno zastade. Ruke mu lagano klонуše niz telo. Gledao je Ho-lideja s nevericom dok je ovaj stajao u položaju kao da ga moli za milost. Ali pogledao ga je zlokobnim i hladnim si-voplavim očima od kojeg mu je pone-stao dah.

– Prepusti je meni, Enco – nastavio je ozbiljno. – Ja ću je obuzdati tako da ti neće više stvarati teškoće.

– Ona nije zaslužila ništa drugo do do-bre batine! – tvrdio je advokat.

– A ja neću ženu sa licem izobličanim od udaraca. Takvom se ne bih ženio. Što se mene tiče, možeš je držati za-ključanu dok se ne urazumi. Da, to bi bilo najbolje rešenje.

Encovo izobličeno lice, postepeno je dobijalo normalan izraz. Disao je du-boko.

– O kej, Džoni. Konačno, ti si mi spa-sao život ako se ne varam?

– Pusti to – kazao je Holidej. – Sendi te ne bi ubila. Nije ona u stanju da učini tako nešto.

– To tvrdiš samo zbog toga da bi me smirio – tvrdio je advokat. – Kakva je to prokleta veštica! Stvarno nisam mislio da je u stanju da učini tako nešto. U pravu si, Džoni, moramo je zaključati.

Dok je pustio Alesandru. Ona se okre-nula naglo i nasrnula na njega udaraju-ći ga pesnicama u grudi.

– Prokleta đubre! I tebi sam verovala, poklonila ti puno poverenje!

Džordžijanac je šcepao za ruku i okre-nuo je na leđa. Ona je počela da ga uda-ra nogama u cevanice, ali nije mogla da mu naškodi u lakim sandalama koje je imala na nogama. Kada je to primetila, postepeno se smirila.

– Sada ćemo te zaključati – kazao je odlučno. – Enco, postoji li ovde neka odgovarajuća prostorija?

– U stvari, pravo mesto za nju bio bi podrum – gotovo je zarežao advokat.

– No, neću da budem nečovečan. Neka bude u svojoj sobi. Tamo ćemo je vezati

za postelju. Možda će se konačno urazumiti.

Pritom je dao znak pomoćnicima šerifa, svojim plaćenicima.

– Sklonite je odavde i dobro je istucite ako ponovo pokuša bilo šta!

Obojica priđoše Alesandri, postaviše je između i povedoše napolje. Ona se bez otpora sada prepustila sudbini.

– Mrzim vas obojicu! – jeknula je, pre nego što su se vrata zatvorila za njima.

– Najviše mrzim tebe, Džonatane!

Lice čoveka u svešteničkom odelu ostalo je hladno i odbojno.

– Imaćeš ti grdne muke s njom, Džonatane – kazao je Enco. – Ipak siguran sam da ćeš je obuzdati i ukrotiti.

Holidej natoči sebi viski.

– Ja lično smatram da je to upola manje zlo nego što izgleda. Ono što je Alesandra učinila, rezultat je divljeg uzbuđenja, prva neobuzdana reakcija. Čak verujem da je dobro što je njena prva reakcija bila baš ovakva. Zapravo, meni je draže tako nešto nego da pritaženi gnev nosi u sobi. Po meni bi to bilo mnogo opasnije za nas obojicu!

Enco je klimnuo glavom.

– Pa stvar se može i tako posmatrati. Nadam se da si u pravu. Nego moram priznati da si mi se veoma dopao. Impresirao si me, zaista! Takve postupke i dalje očekujem od tebe.

– Potrudiću se!

– Sada mi možeš nacrtati ono što si mi obećao. Hoće li ti to uopšte poći za rukom?

– Sasvim sigurno. Najvažnije orijentire sam dobro upamtio. U protivnom, tamo više ne bih uspeo ništa da nađem. Ni ja niti bilo ko drugi.

Enco je rukavom obrisao znoj sa čela na kojem su se još uvek sijale graške znoja. Bio se žestoko uplašio. Holidej je prema tome spoznao da ovaj čovek nije ni izdaleka tako hladan i sračunat kako se predstavljao onda kada mu život nije bio u opasnosti.

U suštini, bio je jedna bedna kukavica, što je i uticalo da postane tako vraški oprezan. Istina, zbog sukoba sa Alesandrom stekao je malo više poverenja u Holideja. Ipak, nameravao je da se i dalje drži svojih planova i namera, to jest da Holidej ne bude ni za trenutak van nadzora, naravno sve dok ne bude uhvaćen Bred Barens.

Enco izvadi iz jedne fioke blok za pisanje i olovku i položi ih pred Doka, na trpezarijski sto.

– Sada sam stvarno radoznao da saznam gde je to.

Holidej se dao na posao. Prvo je nacrtao na jednom mestu mali četvorougao i objasnio – Ovde je vaša lovačka koliba. Od nje se mora jahati oko pet kilometara pravo prema zapadu. Tada se stiže u dolinu u kojoj sam sredio onu dvojicu tvojih plaćenika.

– Zar si to bio ti? – upita Enco iznenađeno.

– A da, to još nisam stigao da ti ispričam. Možeš da čuješ celu priču ukoliko te zanima.

– Ne, to me sada ne bi zanimalo. Završi svoju skicu do kraja. Onu dvojicu nesposobnjakovića ionako ne mogu da oživim. Čoveče, da sve ovo ovde bude okončano, još će mnogo ljudi morati da odu pod zemlju.

– I ja to mislim – složio se Dok.

VII

Dokov plan se izgleda ostvarivao. Već sat kasnije su ljudi određeni da pronađu skrovište Breda Barensa krenuli. Bilo ih je ukupno četrnaest. Na ranču su, računajući i Holideja, ostala sedmorica. Dakle, narednih sati će imati posla sa šestoricom protivnika.

Pod normalnim okolnostima, za Džordžijanca to i ne bi bilo tako strašno da mere predostrožnosti koje je Enco preduzeo nisu bile gore nego što je pretpostavljao.

Potvrdilo se da Holidej nije ostajao ni jedan jedini minut bez nadzora. Ma gde krenuo, uz njega su uvek bila dva čoveka sa sačmaricama na gotovs. Holidej, međutim, nije imao oružje. Čak su mu oduzeli i nož.

Kada se grupa jahača izgubila u noći, Dok je ušao u kuhinju i zatražio od kuvara četiri flaše viskija. Bilo je važno da bar pokuša da svom prijatelju prenese vest o onome šta se zbiva. Stavio je flaše viskija u jedan džak od jute i krenuo prema indijanskom logoru. Usred dvorišta iz mraka izađe Enco i stade pred njega.

– Kuda, oče Džonatane?

– Obećao sam nešto Indijancima, već sam ti ispričao. Reč je o viskiju.

– Zar se zaista osećaš obaveznim prema tim „vašljivim spodobama”? – pitao je Enco s nevericom. – To je baš pravo čudo.

– Ja sam uvek učinio ono što sam obećao – tvrdio je Holidej. – Osim toga, hoću malo da protegnem noge. Ti verovatno nemaš ništa protiv jedne šetnje, Enco?

– Ako nemaš nikakvih zadnjih misli, Džoni...

– A kakve bih to mogao imati?

– Ne znam, čoveče. Ali ja mislim da si spreman na sve. Pazite dobro na njega, ljudi! Odgovarate mi svojim životima!

Dao je znak dvojici koji su stajali u blizini.

– Poći ćete kao pojačanje. Jedan od dvojice pomoćnika, Gudvin Grin, se stalno kao senka nalazio u Encovoj blizini.

– Zar hoće da nas napusti, gazda?

– Ide samo do logora onih crvenokožaca.

– A da, sećam se! Pusti ga da krene, gazda. Ne verujem da će tamo moći da stvara nevolje.

– Do đavola! Ja uopšte neću da stvaram nevolje – promrsio je Holidej gnevno. – Vaše proklete sumnje polako počinju da mi idu na živce.

– To je deo našeg sporazuma – tvrdio je Enco. – Moraćeš još neko vreme to da podnosiš.

Pomoćnik šerifa dade advokatu znak da pođe s njim.

– Pusti ga da ide, gazda. Imam ovde nešto za tebe. Možda je čak veoma važno za nas.

Enco klimnu glavom Doku.

– Možeš da ideš, ali misli sve vreme na to kakva su uputstva ovi momci dobili.

– Verovatno će me ubiti bez povoda – kazao je Dok. – Od tih tvojih revolveraša se može očekivati sve.

– Neće se usuditi da to učine – smejao se Enco. – Sada idi, što se mene tiče, u posetu svojim indijanskim prijateljima. Hteo bih da znam samo šta te je spopalo da držiš reč i da se baviš tim vašljivcima – rekavši to, podmuklo se namejao i pošao za Gudvinom Grinom. Holidej je pak sa četvoricom čuvara krenuo prema indijanskom logoru. Obuzeo ga je neki nemir, neko čudno osećanje kada se iz mraka pojavio pomoćnik šerifa i nagovestio nešto. Šta li je to imao da kaže svom gazdi? Gudvin Grin je bio veoma opasan lik. Uvek se pojavljivao kada je njegovom gazdi pretila opasnost. Taj momak mu je bio nekako tajanstven i čudan. Nije mogao da prestane da misli na njega, dok su se približavali indijanskom logoru.

Enco prostreli pomoćnika šerifa pogledom čim su ostali sami.

– Znaš da ne volim da me u nečijem prisustvu oslovljavaš tako kao da smo na istoj stepenici – promrsio je. – To možemo da činimo samo kada smo sami. Nemoj to više da zaboraviš! Ovde je strašno mnogo u igri. Ja sam besprekorni, sposoban advokat i uskoro vlasnik jednog ogromnog ranča. Ti i Džek

ste pomoćnici šerifa koje ja, istina plaćam, ali ste ipak podređeni zakonu. Moramo da sačuvamo distancu, Gudvine! Naročito onda kada je taj Džonatan u našoj blizini. On je jedan vraški podozriv đavo.

– Pusti to, Enco! – nasmeja se Gudvin. – Taj je, može se reći, već uskočio u džak. Misliš li možda da nije takav da bi prihvatio tvoje predloge? Očekuje da mu obezbediš zlatnu budućnost. Zbog toga je čak i svog prijatelja izdao bez velikog oklevanja. On već misli da je oženjen sa Sendi i vidi sebe kao tvog zastupnika ovde na ranču. Svaka čast, Enco, to si veoma vešto i lako uspeo.

Advokat razvuče lice. Bio je, kao i uvek, skeptičan.

– Ne verujem ja njemu baš tako, bez ostatka, Gudvine. „Otac” Džonatan nešto smeri, siguran sam. Uveren sam da čeka povoljan trenutak da napadne, da mu je to namera. Ne zaboravi da je tamo u brdima uspeo da izađe na kraj sa šest lupeža.

– Zašto mu ne bismo dali šansu, Enco? – pitao je Gudvin lukavo. – Bila bi to prilika da ga stavimo na probu.

Advokat odmahnu glavom.

– Suviše je još rano, Gudvine. Moram prvo da otkrijem da se iza svega ne krije nešto drugo. Mogla bi to još da ispadne neka stvar koju je naredilo ministarstvo pravde. Nikako ne mogu da se oslobodim takve pomisli.

– Šta ćemo učiniti ako bi to bila istina?

– Šta bismo mogli drugo nego da ih učutkamo zauvek.

– Ti misliš... i Sendi?

Enco se namrgodi i klimnu glavom.

– Bilo bi mi žao zbog tebe, Gudvine. No, ti ćeš morati da potražiš drugu ženu. Misli na to da uvek ima neka druga, da ih ima mnogo. Sačekajmo do sutra da vidimo kakve ćemo novosti dobiti. Možda nam je taj Džonatan govorio istinu i otkrio pravo skrovište. Onda bi se sve moglo srediti.

– Onda će on biti na licu mesta ubijen! Zar nisi tako rekao?

– Sasvim jasno, Gudvine! No, on ni u kom slučaju ne sme da umre pre nego što saznamo gde je skrovište Breda Barena. Zbog toga su potrebne ove mere opreza za koje možda smatraš da su preterane. Ako ga izazovemo na akciju sigurno će se boriti do poslednjeg daha. Moram prvo da se dočepam Barena, Gudvine! Pre toga mi nema mira.

Gudvin odjednom počeo da se kikoće kao lud.

– Šta je u pitanju? – pitao je Enco ljutito. – Ideš mi na nerve.

– Žao mi je, Enco! – Gudvin se u trenutku uozbiljio. – U celoj ovoj priči za dlaku da zaboravim ono što mi je malopre palo na pamet. Sasvim iznenada jedna suluda pomisao! Međutim i najluđe ideje se često pokažu kao najbolje, Enco. Nadam se da me nećeš ismejati ako ti budem ispričao.

– Istresi to već jednom, Gudvine! Činiš me radoznalim.

– Razmišljao sam o onim crvenokošcima, Enco. Tu se nešto, po mom mišljenju, ne uklapa. Razmisli, molim te. Zbog čega je sveštenik odmah dojahao

do njihovih kola dolazeći sa tvojom rođakom iz planine? Zbog čega smatra sada tako značajnim da tim vašljivcima odmah odnese nekoliko flaša viskija? Nikome na svetu viski nije potreban da preživi, nije nasušna potreba. Ako bi tim Indijancima pretila glad i on im odnese nešto za jelo, bilo bi to sasvim drugačije. Ne mogu da se oslobodim osećanja da je razlog njegovog odlaska sasvim drugačiji.

Na Encovom licu se ogledala zainteresovanost i pažnja.

– Ti misliš na Breda Barena, Gudvine?

– U pravu si, Enco!

– Prokletstvo! To bi bilo vraški dobro, pravi pogodak!

– Barena leži u jednom od indijanskih kola, a ono kopile Džonatan nas vuče za nos, crta skice i šalje desetinama kilometara daleko. Na tako nešto, uveren sam, taj sigurno lažni pop je svakako sposoban. Idemo odmah u indijanski logor! Ako je tvoja sumnja opravdana, sredićemo ih sve na licu mesta!

– Ne pre nagluj, Enco – upozorio je Gudvin. – Nećemo se valjda opet brukati?

– Do đavola, ti si u pravu, Gudvine.

– Ja samo mogu da sumnjam, mislim da su moje sumnje osnovane – promrmlja Gudvin. – Ako nisu, bila bi to za nas zaista velika bruka.

– Hajde, Gudvine, osmotrimo tu stvar i iz drugog ugla!

Krenuli su odlučno s namerom da u širokom luku priđu indijanskom logoru s druge strane. Odjednom su zastali.

Izvadili su revolvere iz futrola i piljili u noć obasjanu mesečinom.

– Jesi li i ti video? – procedi Enco.

– Nešto je promaklo.

– Da, i ja mislim. Međutim nisam sasvim siguran. Mogla je biti i neka životinja.

– Ili čovek. Kreni desno, a ja ću levo tako ga možemo opkoliti i saterati u tesnac.

U visokoj travi ispred njih bio je neki čovek. Šunjao se nečujno držeći revolver u ruci i još dva u opasaču.

VIII

Holidej je zastao između dvojica kola. Iza njega su se ukopali čuvari sa sačmaricama u ruci. Cela indijanska porodica bila je okupljena oko male vatre. Lica su im bila bezizražajna. Holidej je uprkos tome osećao da nešto nije u redu. Skinuo je džak s ramena i spustio ga na zemlju.

– Dobio sam četiri flaše – kazao je.

Indijanci se nisu ni pomakli. On otvori džak i počeo da vadi flaše jednu za drugom. Oči oca dveju lepotica počeo su da svetlucaju. Holidej izvadi zapušač iz prve flaše, otpi gutljaj i pruži je Gromovitom vuku. Indijanac otpi i pruži flašu dalje svome sinu koji je s mukom sačekao da dođe na red.

– Ti držao reč, čudotvorac. Tvoj Manitu dobar duh... – zastao je zbunjeno i kao da traži reči. Holidej je znao da dobro govori engleski pa ga je to začudilo. Odgovor je stigao brzo. Indijanac se obratio svojoj debeloj snahi na svom

jeziku. Međutim, reči su bile upućene Holideju.

– Motrio sam šta se događa i rekao tvom prijatelju. Sada je negde u okolini. Nismo mogli da ga zadržimo – na to se dve lepe kćerke osmehnuše tužno.

– Vi izgleda niste noćas raspoloženi za društvo, prijatelji moj – kazao je Holidej očinski. – U tom slučaju, radije ću otići. Ja sam samo došao da podmirim svoj dug. Ako vam treba još nešto, dođite mirno na ranč. Ja ću vas uvek dočekati kao prijatelje.

Stari Indijanac podiže ruku.

– To biti dobro – kazao je. – Mi doći.

– Neću vas uznemirivati dalje. Pretpostavljam da vi nešto određeno slavite. Kakva je to svetkovina?

– Praznik „Boga meseca”. To biti naš veliki otac gore. Ti to ne razumeti, ti sin od drugi Manitu.

Džordžijanac je podigao ruku u znak pozdrava i krenuo nazad prema ranču. Obuzeo ga je nemir. Bred Barens nije izdržao, nego je krenuo na ranč iako su ga rane još mučile. No, to je bilo tipično za Breda. Nije mu prvi put da se upušta u takve poduhvate. Holidej se nadao da mu prijatelj svojim postupkom neće poremetiti planove. Od sada je morao da računa sa svim mogućnostima.

– I takvom šljamu si ti donosio viski, Džoni! – rekao je jedan od čuvara. – Takve bih ja samo šutnuo, ništa više!

Ostala trojica to propratiše glasnim smehom.

Holidej je razmišljao grozničavo šta mu sada valja činiti. Nije imao oružja, a ovi tipovi su ga čuvali kao lovački psi.

Možda čak priželjkuju povod da ga napune olovom.

Prokletstvo, šta da čini! Zar će biti osuđen da cele noći ostane skrštenih ruku, da ne preduzme ništa? Iz razmišljanja su ga trgli pucnji. Razbojnici se trgnuše i opkoliše Holideja. Svi su napregnuto piljili u noć.

Pitali su se šta bi to moglo da bude. Uskoro je zavládala tišina, nije se moglo videti ništa. Ljudi koji su čuvali Holideja, nisu znali šta da čine.

– Gde je gazda? – prošaputa jedan.

– Prokletstvo, gde...

– Zaveži gubicu, Henri! – preseče ga drugi. – Sačekaćemo ovde. Za početak nećemo činiti baš ništa.

Holidej je pokušao da umiri samog sebe. Čim bude učinio pokret, gotovo je – lupeži će povući obarače. Bili su sada tako nervozni da bi svaki povod bio dovoljan da pucaju.

Oni pucnji su sigurno bili u vezi sa Bredom. U to Holidej nije sumnjao ni trenutka. Ali zbog čega je sada nastala tišina tamo preko kod žbunja odakle su pucnji malopre dopirali? Bio je već pripremljen na najgore. Ako su ga Enco i Gudvin likvidirali, znači da je i njemu, Holideju, kucnuo poslednji čas.

– Pogledaću malo šta se zbiva – rekao je jedan od čuvara, onaj koji je rekao Henriju da zaveže gubicu. – Sačekajte ovde i pazite na našeg „sveštenika”!

Odšunjaó se u mrak, a ostala trojica su pritisnuli cevi svojih sačmarica u Dokova rebra. Bio je još uvek osuđen na mirovanje.

Enco i Gudvin su se došunjali lagano i bezglasno do jednog tamnog mesta između trave i niskog žbunja. Tako se nešto pokrenulo, pa su obojica istvremenó izvukli revolvere i zapucali.

Na mestu gde su verovali da leži pogođeni, nije bilo nikoga.

– Šta predlažeš, Enco? – pitao je pomoćnik šerifa. – Znaš li šta ja verujem? On se garantovano povukao nazad kod Indijanaca.

– Pogledaćemo! Kreni.

– A Džonatan? Zar nije najbolje da idemo na sigurnu kartu i sredimo ga odmah?

– To bi bilo jedino ispravno.

Neki čovek im je pritrčao. Bio je to Hal Bakster.

– Šta se dogodilo, gazda? – upitao je zadihano.

– Do sada još ništa, ali nam se čini da se neko muva ovuda. Pucali smo na nešto što se kretalo, ali je to bio kojot. Otrči nazad kod ostalih i pazi da nam Džonatan ne stvara nevolje. Nego, kako je bilo u indijanskom logoru? Šta je naš sveštenik razgovarao sa crvenokošcima?

– Izmenjao je sa njima nekoliko beznačajnih reči, a onda smo se povukli.

– Nije vam ništa palo u oči?

Bakster odmahnu glavom ne shvatajući najbolje.

– Šta nam je to trebalo biti sumnjivo?

– Sve je u redu – prekide ga Enco.

– Uzećeš sada nekog brzog konja i pogledati gde su ostali. Već bi trebalo da se oglase. Baš me čudi...

Advokat nije dovršio misao kada se kroz noć pojavi grupa ljudi na vidiku. Delovali su pri punom mesecu pomalo avetinjski. Bila su to šestorica predvođena Džekom Dejvisom, drugim pomoćnikom šerifa.

– Konačno! – uzviknuo je Enco s olakšanjem. – Već sam pomislio da niste čuli naše pucnje.

– Mislio sam da je bolje da dođemo bez konja – odgovorio je Džek Dejvis uzdržano. – Šta se uopšte zbiva ovde?

Enco mu je objasnio u nekoliko rečenica.

– Znači da nas je onaj đavo namerno uputio na lažan trag – promrsi čuvar zakona. – Znači, ostali su na putu uzalud! Opet ste dobro nanjušili stvar, gazda.

Kada su bili nasamo i Džek Dejvis je oslovljavao advokata po imenu. No kada je bio neko ko nije pripadao najužem krugu, trudio se da drži distancu i dužno poštovanje. Nasuprot njemu, Gudvin Grin više nije vodio računa o tome.

– Ja sam to naslutio – kazao je Enco i sa zadovoljstvom primetio kako je Gudvin ljutito stegao usne. – Mnogo toga ukazuje na to da se Bred sakrio kod crvenokošca.

Naravno, prećutao je da je to bila Grinova pretpostavka. Osim toga, Gudvin je bio za to da se u poteru za skrovištem Breda Barensa pošalje samo deo ljudstva. I to je Enco prećutao, to jest pripisao sebi.

Gudvin Grin je sve teže podnosio to ponašanje, Encovu podmuklost bez obzira što ga je advokat plaćao. Jedno-

stavno to više neće moći da podnosi. Osećao je da će eksplodirati i sa mukom se uzdržavao. Njegova dva kompanjona nisu ni slutili šta se u njemu zbiva. Da je Enco, na primer, to mogao da nasluti, ubio bi ga bez oklevanja. Gudvin je doneo pogibeljnu odluku. Došao je do zaključka da će uskoro ovde imati sasvim podređenu ulogu ukoliko se Encovi ciljevi budu i ostvarili. Neće dobiti ni Alesandru za ženu, što mu je sada bilo jasno. Pašće kao žrtva svog pohlepnog rođaka. Ako pak stvari krenu drugačije, Enco neće naslediti milione nego dobiti metak ili konopac oko vrata. Tada će Alesandra biti gospodarica imanja i sveg bogatstva. Uz nju će biti čovek koji joj je spasao život, onaj koji je imao dovoljno odlučnosti i hrabrosti da u poslednjem minutu spase. Taj čovek će biti, niko drugi do on lično, Gudvin Grin. Tada će se, naravno, zvati punim imenom Robert, što zvuči mnogo otmenije. Encou bi bilo mnogo bolje da nije tako ljutio Gudvina i ponižavao ga.

A Džonatan?! I za to će Gudvin, mislio je, naći odgovarajuće rešenje. Prvo, međutim, mora ga iskoristiti kao veoma potrebnu i sigurnu pomoć. Sigurno će verovatno lažni pop tako postupiti.

Džordžijanac je video da Enco i Gudvin grabe prema uzvišici. Bakster se vrati u dvorište ranča. Njegova tri pajtaša su ga gledala upitno.

– Nije bilo ništa! – obavestio je. – Lažna uzbuna. Ona dvojica su uobrazila da su videla nekog čoveka. No, bio je samo kojot ili neka druga životinja.

Sada hoće da tamo preko kod Indijanaca pogledaju šta ima. Sumnjaju u nešto određeno – pritom se iscerio na Holideja. – Šta misliš, oče Džonatane, šta to oni podozrevaju? Zar nam nećeš reći?

– Pojma nemam – uzvratio je Holidej. – Šta je, u čemu je stvar?

– Radi se o tvom prijatelju Barensu – objasnio je Bakster. – To ste vas dvojica vraški lukavo smislili.

– To bi zaista bila dobra ideja – složio se Džordžijanac. – Na žalost, vaš gazda je u zabludi. No, to ćete saznati veoma brzo. Vaš sumnjičavi gazda će se najzad uveriti da je to bilo bez osnova. Ja sam častan čovek, sveštenik!

Dok se ovaj razgovor vodio, Gudvin i Enco su upravo pretraživali indijanska kola s arnjevima. Indijanska porodica je sve to posmatrala stojeći nepomično. Nekoliko trenutaka kasnije su se advokat i njegov plaćenik vratili na ranč.

– Ko je od vas došao na tu sumanutu pomisao? – pitao je Dok suvo. – Zar mislite zaista da sam hteo da vas nasamarim? Ja sam vam govorio istinu, prokletstvo! Kada ćete konačno početi da mi verujete? Sada bih već konačno pošao na počinak, Enco. I naravno da konačno vidim svoju buduću suprugu. Možda se u međuvremenu urazumila.

– To bi ti odgovaralo, zar ne? – promrsi Enco. – Mi znamo pouzdano da je tvoj prijatelj Barens negde ovde u blizini. Ti si nas vukao za nos, Džonatane!

– Interesantno šta ste sve smislili – kazao je Holidej tobož gnevno. – Ako mi ne veruješ, zašto me ne ubiješ od-

mah, Enco? Do đavola, ja sam sve ovo zamišljao drugačije.

– Nemaš osnova da se žališ, Džoni – tvrdio je advokat. – Ja sa tobom postupam sasvim fer, zar ne? Da jedan drugome ne verujemo, u ovakvom slučaju je sasvim normalno. Radi se o nekoliko miliona dolara koji su i ugri. Meni je malopre palo na pamet da si možda svog prijatelja Barensa sakrio kod Indijanaca. Takav prepreden potez je nešto na šta si ti sposoban, uveren sam.

– Hvala na komplimentu, Enco. Ja, na žalost, nisam došao na takvu pomisao. Jesi li još uvek uveren da je Barens sakriven negde u blizini?

Advokat je u međuvremenu postao nesiguran, ali to nije hteo da pokaže.

– Šta ti misliš, Gudvine? – pitao je gazda.

– Ne znam, gazda.

– Pa ti si uvek inače veoma lukav i domišljat.

– Verovatno si se prevario, gazda.

– Ko to? Ja?

– A ko drugi, gazda? Sve su to bile tvoje ideje. To si, uostalom, rekao malopre, jasno i glasno. Zar se ne sećaš?

– Ostavimo se sitnica. Šta sada da činimo?

– Pustiti ga da spava ako to hoće – kazao je Gudvin. – Postavi kraj njega nekog stražara tako da i u snu ne smisli neku nevolju. Eto, ja bih ga mogao odvesti da spava i paziti na njega.

To je upravo bilo ono što je Gudvin Grin priželjkivao. Bilo mu je neophodno da dobije priliku za razgovor sa Holidejem. Ako mu to uspe, paklenu igru

niko više neće zaustaviti! Naravno, morao je da se udruži sa njim i njegovim prijateljem.

Svako od prisutnih je mislio nešto drugo. No, svi se ukočiše kada sa gornjeg sprata rančerske kuće odjeknu glas Breda Barensa.

– Stojte svi gde jeste! – vikao je. – Da se niko nije makao, inače će Enco Del Vekio dobiti usijano olovo u glavu!

Svi su podigli glave. Bila je to prirodna reakcija. Samo je Holidej reagovao drugačije, iskoristio je deliće sekunde koji su mu bili na raspolaganju. Ne razmišljajući, potrča prema kući.

– Pucajte – urlao je Enco. – Prokletstvo, on ne sme da umakne!

– Ne! – usprotivio se Gudvin. – Ja ću ga uhvatiti živog!

Grin je munjevito sagledao situaciju i hteo je da je iskoristi. Iznenada pojava Breda Barensa uklapala se odlično u njegove planove. Trčao je iza Doka i tako onemogućio da ovaj bude na meti. Niko nije pucao, svi su bili neodlučni pa čak i advokat.

Nekoliko sekundi kasnije ipak odjeknuše pucnji. Jedan metak je pogodio Gudvina. Trgnuo se i nastavio ranjen dalje.

Iz kuće se takođe pucalo. Prvo je to bio Bred Barens, a onda se sa drugog prozora čuo besan borbeni poklič Alesandre praćen pucnjavom.

Holidej je bio u predvorju i već hteo da nanišani na ranjenog Gudvina, kada ovaj povika.

– Nemoj da pucaš, Džoni! Ja sam na tvojoj strani. Ne pitaj sada, objasniću ti kasnije.

Skočio je do vrata i počeo da puca u pravcu dvorišta. Džordžijanac mu se pridružio, jer je u predvorju našao pušku.

– Iznenaden si, zar ne? – pitao je Grin. – Nisi to očekivao. To sam već odavno smislio i zbog toga predložio da te otpratim na počinak i stražarim kod tebe.

– Čemu ta promena ponašanja?

– Zbog toga što je Enco Del Vekio obična svinja! Sada ću da ti pomognem, a posle radi sa mnom šta hoćeš.

Na stepeništu su se čuli koraci. Neko je silazio sa sprata.

– Gudvine, ti si na našoj strani?! – uzviknula je Alesandra iznenađeno.

Napolju su se ponovo čuli pucnji.

– Trči kod Breda! – kazala je Alesandra. – Ja ću se pobrinuti za Gudvina.

Gudvin je uspeo, iako ranjen, da se osovi na noge. Uzeo je pušku i oteturao do prozora. Pucao je kao pomahnitao. Napolju su se čuli krici pogođenih.

– Ništa nam oni ne mogu – promrsi Gudvin, kada je nastalo zatišje. – Ova kuća je kao tvrđava. – Ponovo se zateturao. Na licu mu se videlo da ima užasne bolove.

U to u kuću banuše dvojica Encovih ljudi sa sačmaricama u rukama. Odmah su otvorili vatru.

Holidej je još uspeo da se baci u stranu. Ipak, sitna sačma je cepala njegovu crnu sveštenu mantiju i dobro mu zakačila kožu. Ležao je na kame-

nom podu predvorja i otvorio vatru iz puške.

Bili su to Enco Del Vekio i Džek Dejvis.

Gudvin je pucao takođe poslednjim ostacima snage. Enco Del Vekio i Džek Dejvis padoše kao pokošeni. Barutni dim je ispunio predvorje. Holidej je osetio olakšanje zbog najjednosavnijeg rešenja slučaja „mladog advokata”, pa pritrča Grinu i kleče kraj njega. Bilo je kasno. Glava podmićenog pomoćnika šerifa samo klonu na stranu. Poslednji ostaci života napuštali su njegovo telo.

Holideju je bilo jasno da je Gudvin Grin samo privremeno prišao njima i da bi posle toga sigurno okrenuo list. I on bi se sigurno vrlo brzo oslobodio Holideja i dočepao se bogatstva i Alesandre. Bar to mu je bila namera. Sagnuo se da podigne flašu viskija sa poda koju je tu spustila Alesandra dajući ranjeniku da pije. I Džordžijanac je imao potrebu da žestokim pićem spere ukus

gorčine iz usta. Čuo je ponovo korake na stepeništu. To je bio Bred Barens. S njim je dolazila i Alesandra Del Vekio. Bred je prebacio devojci ruku preko ramena i oslanjao se na nju. Dok Holidej im je video na licima da je između njih ponovo zaiskrila ljubav.

– Hoćeš li da nas venčaš, oče Džonatane? – pitala je Alesandra smejući se. Holidej je odmahivao glavom.

– To će biti teško – rekao je. – Ja nisam pravi sveštenik i ti to znaš.

– Pa šta onda? – upitala je devojka nemarno. – To i ne treba da bude venčanje, mislim, ono pravo. I ti to dobro znaš.

– Sendi! – jeknu Bred užasnut. – Bila je to samo šala, zar ne?

– Da, naravno – odgovorila je. – Biće to neka vrsta probnog braka. Zbog toga nas Džonatan Dok Holidej može venčati. Ja na tome insistiram!

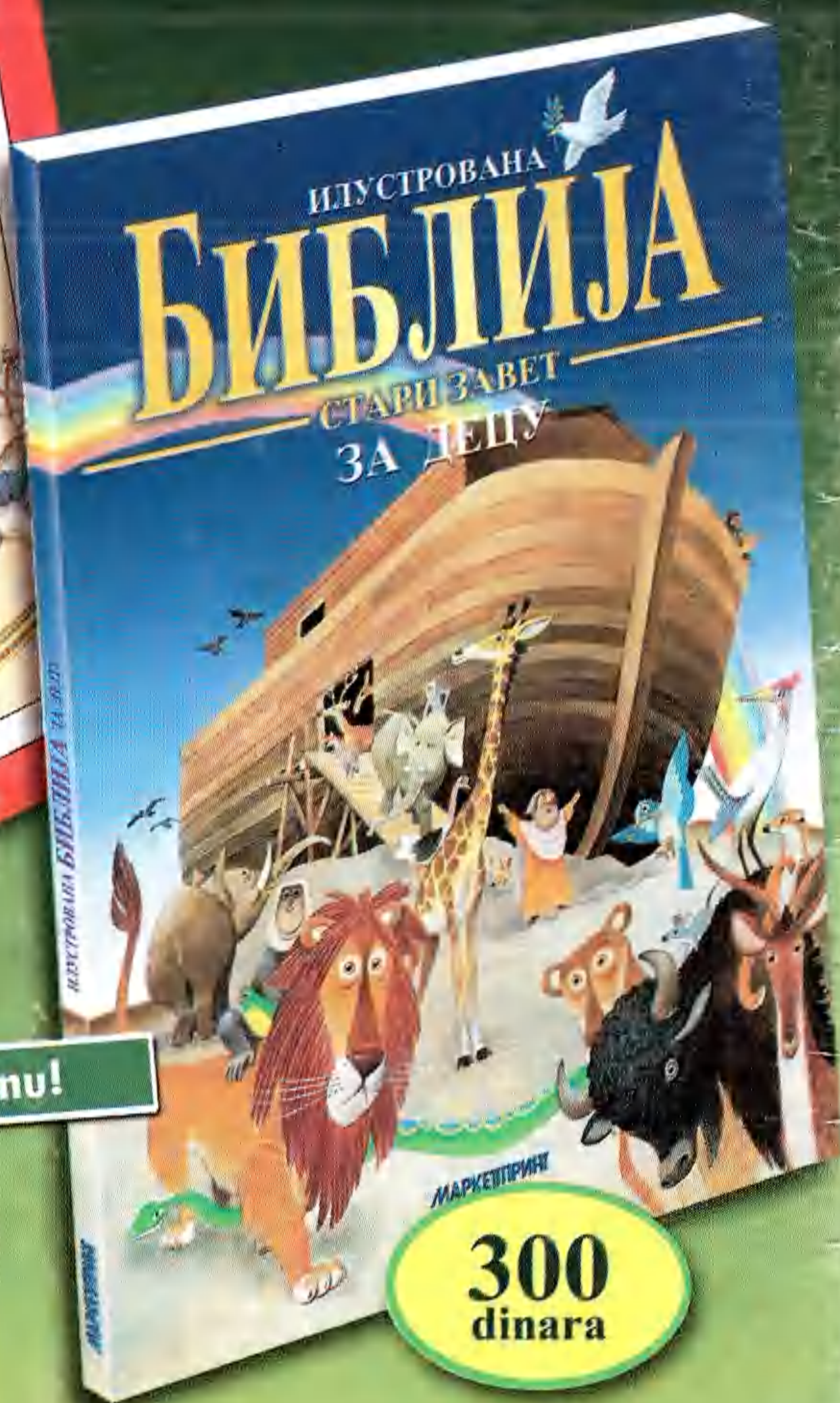
– U redu – složi se Džordžijanac sa osmehom. Venčaću vas!

KRAJ

MARKETPRINT

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00450

